

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Sèrie P - Número 77 / II Legislatura / Sisè període

Dimecres, 10 de desembre de 1986

Presidència del Molt Honorable Sr. Miquel Coll i Alentorn

Sessió Plenària núm. 64

SUMARI

La sessió s'obre a dos quarts de dotze del matí i cinc minuts.

El M. H. Sr. President commemora el 38.è aniversari de l'aprovació i la proclamació de la Declaració Universal dels Drets Humans, el 54.è aniversari de la constitució del primer Parlament de la Catalunya autònoma i el 8.è aniversari de l'aprovació de la Constitució Espanyola (p. 3389).

Presa en consideració de la Proposició de Llei de Creació de l'Institut d'Extensió d'Estudis Jurídics (Punt primer de l'ordre del dia.)

Torn a favor : I. Sr. Casares (S) (p. 3389).

Posició dels grups : H. Sr. Folchi (M) (p. 3391), I. Sr. Alay (ER) (p. 3392), I. Sr. Vives (PSUC) (p. 3392), I. Sr. Pujol i Folcra (P) (p. 3393), i I. Sr. Pérez-Moreno (CiU) (p. 3393).

Votació : denegada per 27 vots a favor, 71 en contra i 12 abstencions (p. 3394).

Modificació de l'ordre del dia

El M. H. Sr. President proposa de suprimir el punt tercer de l'ordre del dia i d'acumular la resposta dels punts segon i quart, les quals modificacions són acceptades per assentiment (p. 3394).

Interpel·lació al Consell Executiu sobre el seu capteniment en el cas que siguin adjudicats a Barcelona els Jocs Olímpics del 1992 (Punt segon de l'ordre del dia.)

Formulació : I. Sr. Casanovas (ER) (p. 3395).

Interpel·lació al Consell Executiu sobre els Jocs Olímpics del 1992 (Punt quart de l'ordre del dia.)

Formulació : M. H. Sr. Barrera (ER) (p. 3395).

Resposta : *H. Sr. Conseller de Governació* (p. 3396).

L'I. Sr. Casanovas (ER) (p. 3398) i el *M. H. Sr. Barrera (ER)* (p. 3398) agraeixen la resposta de l'*H. Sr. Conseller*.

Modificació de l'ordre del dia

El M. H. Sr. President proposa una nova modificació de l'ordre del dia, la qual és acceptada per assentiment (p. 3398).

Interpel·lació al Consell Executiu sobre el compliment de les competències del Departament de Governació en matèria de funció pública (Punt sisè de l'ordre del dia.)

Formulació : *I. Sr. Ribó (PSUC)* (p. 3398).

Resposta : *H. Sr. Conseller de Governació* (p. 3399).

Rèplica : *I. Sr. Ribó (PSUC)* (p. 3400).

Contrarèplica : *H. Sr. Conseller de Governació* (p. 3401).

Interpel·lació al Consell Executiu sobre els programes educatius de TV3 (Punt cinquè de l'ordre del dia.)

Formulació : *I. Sra. Vintó (PSUC)* (p. 3402).

Resposta : *H. Sr. Conseller d'Ensenyament* (p. 3403).

Rèplica : *I. Sra. Vintó (PSUC)* (p. 3405).

Contrarèplica : *H. Sr. Conseller d'Ensenyament* (p. 3405).

La sessió se suspèn a tres quarts de dues del migdia i tres minuts i es reprèn a les cinc de la tarda en punt.

Preguntes (Punt setè de l'ordre del dia.)

Pregunta al Consell Executiu sobre la desautorització dels acords presos per la Comissió d'adjudicació de places escolars de Reus

Formulació : *I. Sr. Pérez i Ciudad (S)* (p. 3406).

Resposta : *H. Sr. Conseller d'Ensenyament* (p. 3406).

Repregunta : *I. Sr. Pérez i Ciudad* (p. 3407).

Segona resposta : *H. Sr. Conseller d'Ensenyament* (p. 3407).

Pregunta al Govern de la Generalitat sobre el monument al President Macià a la plaça de Catalunya, a Barcelona

El M. H. Sr. Barrera (ER) intervé per retirar-la (p. 3408).

Moció subsegüent a la interpel·lació al Consell Executiu sobre els Programes de Foment de l'Ocupació del Fons Social Europeu (Punt vuitè de l'ordre del dia.)

Presentació : *I. Sr. Sesmiló (CiU)* (p. 3408).

Posició dels grups no presentants : *I. Sr. Lucchetti (PSUC)* (p. 3410), *I. Sr. Esteve i Oriol (P)* (p. 3410), *I. Sr. Guitart i Domènech (S)* (p. 3411).

Votació del punt 1 : *aprobat per 63 vots a favor, 35 en contra i cap abstenció* (p. 3412).

Votació del punt 2 : *aprobat per 63 vots a favor, 28 en contra i 7 abstencions* (p. 3412).

Moció subsegüent a la interpel·lació al Consell Executiu sobre el compliment de la Resolució 49/I del Parlament de Catalunya, sobre l'Educació Física en els Centres Públics d'EGB (Punt novè de l'ordre del dia.)

Presentació : *I. Sr. Curto (P)* (p. 3412).

Esmena del G. Socialista (núm. 1, de modificació i d'addició)

Torn a favor : *I. Sr. Terradellas (S)* (p. 3413).

Esmena del G. p. de Convergència i Unió (núm. 2, de modificació)

Torn a favor : *I. Sr. Descals (CiU)* (p. 3414).

Posició dels grups no esmenants : *I. Sr. Casanovas (ER)* (p. 3415), *I. Sr. Lucchetti (PSUC)* (p. 3415).

Posició del Grup presentant : *I. Sr. Curto (P)* (p. 3415).

Votació : *rebutjada per 37 vots a favor, 50 en contra i 2 abstencions* (p. 3415).

La sessió s'aixeca a un quart de set de la tarda.

SESSIÓ PLENÀRIA Núm. 64

La sessió s'obre a dos quarts de dotze del matí i cinc minuts. Presideix el M. H. Sr. President del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'Oficial Major i els lletrats Srs. Pau i de Alfonso.

Al banc del Govern seuen els H. Srs. Consellers de Governació, d'Ensenyament, de Sanitat i Seguretat Social, de Política Territorial i Obres Públiques, i de Justícia.

Ordre del dia

1. *Presa en consideració de la Proposició de Llei de Creació de l'Institut d'Extensió d'Estudis Jurídics.*
2. *Interpellació al Consell Executiu sobre el seu capteniment en el cas que siguin adjudicats a Barcelona els Jocs Olímpics del 1992.*
3. *Interpellació al Consell Executiu sobre la política industrial de crèdits i avals a les empreses privades.*
4. *Interpellació al Consell Executiu sobre els Jocs Olímpics del 1992.*
5. *Interpellació al Consell Executiu sobre els programes educatius de TV3.*
6. *Interpellació al Consell Executiu sobre el compliment de les competències del Departament de Governació en matèria de funció pública.*
7. *Preguntes.*
8. *Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre els Programes de Foment de l'Ocupació del Fons Social Europeu.*
9. *Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el Compliment de la Resolució 49/II del Parlament de Catalunya, sobre l'Educació Física en els Centres Públics d'EGB.*

El Sr. PRESIDENT : Comença la sessió.

Aquesta Presidència anuncia que, d'acord amb l'article 128.4 del Reglament, ha estat dreçada la llista ordenada de les preguntes que s'han presentat per respondre oralment en el Ple, i també els noms dels qui les han formulades. Així mateix, fa avinent que la dita llista ha estat distribuïda a les il·lustres senyores diputades i als il·lustres senyors diputats, per la qual cosa prega que se l'eximeixi de la seva lectura.

Il·lustres membres de la Cambra, permetin les vostres senyories que els recordi que el nostre Parlament va decidir, ara fa quatre anys i mig, de commemorar anualment la data rellevant del 10 de desembre, pel fet de ser l'aniversari de l'aprovació i la proclamació de la Declaració Universal dels Drets Humans.

Per això, aquesta Presidència, en el 38.è aniversari d'aquella proclamació, creu interpretar els sentiments dels representants del nostre poble manifestant, en nom d'aquest, la nostra adhesió més sincera i solemne al respecte dels drets llavors proclamats i el propòsit més decidit de defensar-los, no oblidant mai —com diu la Declaració en el seu començament— que tots els éssers humans neixen lliures i iguals en dignitat i en drets, són dotats de raó i de consciència i els cal mantenir-se entre ells amb esperit de fraternitat.

També aquests dies, i concretament el dia 6 d'aquest mes, es va escaure el 54.è aniversari de la constitució del primer Parla-

ment de la Catalunya autònoma, Parlament que va tenir una vida llarga i accidentada fins a ésser succeït pel nostre, en la seva primera legislatura. Sembla adequat que rememorem aquesta escaïença i que en aquesta oportunitat ens fem el més ferm propòsit de continuar treballant amb fe i amb raó perquè les nostres llibertats no s'hagin de veure mai més segrestades.

El mateix dia 6 es va escaure el 8.è aniversari de l'aprovació de la Constitució Espanyola, i això ens dóna l'oportunitat de formular els vots més sincers per a la seva perduració, per a l'assoliment de la seva total vigència i el seu ple perfeccionament, d'acord amb el que el nostre poble necessita i espera obtenir.

Amb motiu d'aquestes commemoracions, l'edifici del nostre Parlament, d'acord amb una tradició que ens complau de veure cada any més popular, ha estat visitat durant tota la setmana anterior i en el dia d'ahir. Amb aquestes visites, el total de les realitzades durant l'actual legislatura ha assolit la xifra de 64.265 persones; en el total de la legislatura anterior aquesta xifra va arribar a 29.113.

Cal afegir que avui, a les nou del matí, s'ha reunit la Comissió del Síndic de Greuges, a qui es complau aquesta Presidència de saludar perquè es troba entre nosaltres, per commemorar la Declaració Universal dels Drets Humans tal com hem fet en començar aquest Ple, que ara anem a prosseguir.

**Presa en consideració de la Proposició de Llei
de Creació de l'Institut d'Extensió
d'Estudis Jurídics**

El primer punt del nostre ordre del dia és la presa en consideració de la Proposició de Llei de Creació de l'Institut d'Extensió d'Estudis Jurídics, presentada pel Grup Socialista.

Aquesta Presidència ha d'anunciar que, d'acord amb l'article 105 del Reglament, es passa directament al debat. Hi ha un torn a favor, que suposo que el farà el grup que ha presentat la Proposició, i la possibilitat d'un torn en contra. Per al torn a favor, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Casares.

El Sr. CASARES : Molt Honorable senyor President, senyores i senyors diputats, efectivament, en nom del Grup Socialista, vaig a consumir un torn a favor per a la presentació i presa en consideració per la Cambra d'aquesta Proposició de Llei, una proposició de llei que porta per títol «Proposició de Llei de Creació de l'Institut d'Extensió d'Estudis Jurídics».

El primer que voldria dir-los és que, segurament, el títol, tot i essent, com nosaltres pensem, rigorosament exacte, potser és un títol que comunica poc el que en realitat vol fer i vol dir aquesta Llei. Hem cregut, no obstant això, que era preferible que el títol reflectís amb exactitud el contingut i la voluntat d'aquesta Llei.

Aquesta Llei, per què? Es tracta de partir d'una constatació : evidentment, tot té relació amb el problema de l'Administració pública. La preocupació per una administració pública —com saben tots vostès, i tots vostès comparteixen aquest criteri— és un element fonamental per progressar en el nostre autogovern, pot ser enfocada, evidentment, des de molts angles i des de moltes consideracions, però n'hi ha un que presenta una especial singularitat, i és el tema referent a aquelles persones que dintre l'Administració ocupen una posició rellevant per raó de la funció que executen i per les condicions que

requereixen el seu càrrec, condicions que nosaltres veiem relacionades amb una alta especialització jurídica.

Aleshores, quina és la constatació? Examinant la història recent —i no tan recent— del nostre país, nosaltres veiem que hi ha hagut tradicionalment un deslligament, un allunyament, d'aquelles persones que han sortit dels àmbits jurídics i que havien d'anar —per vocació i per funció— a desenvolupar aquestes altes funcions de l'Administració pública i que, en general, la joventut universitària del nostre país ha tingut un allunyament respecte a aquests llocs de la funció pública.

La realitat és que si nosaltres hem mirat al nostre voltant, hem vist que totes aquestes funcions, tots aquests càrrecs, tant els que fan referència al bloc de l'Administració de Justícia —magistrats, jutges, fiscals, secretaris judicials—, com aquells que fan referència a les altes funcions del dret en l'Administració —com advocats de l'Estat, com notaris, com registradors de la propietat—, tot el bloc que fa referència a l'Administració perifèrica de l'Estat —els inspectors d'Hisenda, els inspectors de Treball—, també en l'esfera de l'Administració local —els secretaris de l'Administració local—, i altres funcions característiques del comerç —com els agents de canvi i borsa—, totes aquestes funcions, dic, normalment han estat desenvolupades per persones molt qualificades però, diguem-ho clarament, molt poc arrelades en el país. Jo haig de dir aquí que, efectivament, nosaltres volem retre homenatge a moltes d'aquestes persones que han tingut la capacitat d'arrelar-se en el país, però, de totes maneres, la regla general, la impressió dominant, és que falta un sentit d'identificació, sigui d'aquells que ocupen aquesta funció en el país on desenvolupen aquesta funció, o a la inversa, del simple ciutadà que s'apropa a aquests funcionaris. I, per això, hem hagut de seguir el raonament i plantejar-nos per què passava, això; hi ha diverses explicacions.

Primer de tot, és evident que —s'ha dit i s'ha repetit fins al punt de convertir-se en un tòpic— la gent del nostre país ha tingut una sortida, una vocació especial, cap al sector privat, i que això els ha fet oblidar l'apropament al sector públic. En part, cal reconèixer que això és veritat, però, més que això, o tant com això, hi havia —i també cal dir-ho avui— durant segles un distanciament, gairebé un rebuig, gairebé una suspicàcia, de la gent del país a vincular-se a una administració que se sentia i era pròpiament aliena. L'Administració, amb una vocació centralista, amb unes maneres de comportament poc adaptades a la nostra realitat, provocava aquest rebuig, i d'aquí es produïa aquesta sensació d'avui, aquesta falta d'incentiu dels nostres joves universitaris cap a aquestes categories de la funció pública. Però cal reconèixer que avui aquestes explicacions no són vàlides, o, d'alguna manera, caldria que entre tots trobéssim la manera de superar-les.

El sector privat, no cal dir-ho, presenta unes característiques de crisi que no provoquen ja aquell incentiu que despertaven abans, i quant al rebuig per les estructures de l'Estat, és evident que, a partir de la nova realitat constitucional, hem de posar-nos tots en disposició de fer que sigui possible superar aquest distanciament.

I encara n'hi ha una altra, d'explicació, que és potser més en l'arrel immediata de la preocupació de portar aquí aquesta Proposició de Llei, que és la manca d'organitzacions —ho subratllo: organitzacions— dedicades en el nostre país a la preparació d'aquelles persones, d'aquells postgraduats, que tenen la voca-

ció d'accedir a aquestes funcions. També aquí cal subratllar, i cal reconèixer, que en un terreny estrictament privat hi ha hagut persones, hi ha hagut professors que s'han dedicat a l'esfera estrictament no oficial a la preparació d'opositors, que ho han fet bé, però que desenvolupen la seva actuació al marge de qualsevol garantia d'extensió igual i d'igualtat d'oportunitats.

Cal reconèixer també que des de l'Administració autonòmica es realitza una política de beques per incentivar aquestes vocacions. Nosaltres estem d'acord que és una bona política, la de destinar recursos econòmics a beques per fomentar aquestes vocacions, però entenem que això no és suficient, que això cal articular-ho, que cal, d'alguna manera, vertebrar aquestes iniciatives.

Quina és, doncs, la solució que nosaltres pensàvem que calia donar a aquestes mancances i a aquests problemes? La solució ens semblava que venia des de la suplència d'aquesta falta d'organitzacions que motivava desplaçaments forçats, exilis involuntaris de part de molts opositors; aquests opositors que —tots ho sabem— representen veritables navegants solitaris en una travessia en la qual deixen, moltes vegades, fracassat un talent per falta de comunicació social. Aquesta soledat de l'opositor dóna lloc en moltes ocasions, no sempre, a fracassos absolutament innecessaris. La solució era, doncs, oferir-los una manera de connectar a l'Administració autonòmica a través d'un mecanisme adequat, un mecanisme adequat que, en tot cas, havia de tenir aquestes característiques: primera, que fos estable, i això requeria, evidentment, la vinculació amb l'Administració pública; és a dir, dotar-los d'una empresa pública dintre del quadre d'aquelles organitzacions o d'aquelles empreses que preveu la nostra Llei de l'Estatut de l'Empresa Pública.

En segon lloc, que pogués donar una orientació de qualitat. Això, evidentment, havia d'estar condicionat a l'efectiva tutela dels òrgans de l'Administració pública que poden garantir-la.

En tercer lloc, que aquest funcionament fos operatiu, i fos operatiu en l'aspecte econòmic, en l'aspecte jurídic i en l'aspecte social. En l'aspecte econòmic, evidentment, perquè partim nosaltres de la convicció que, a través d'aquesta iniciativa, no podem sobrecarregar el pressupost públic, i cal fer-ho d'una manera que es pugui, junt amb els recursos públics, canalitzar l'aportació que estem convençuts que, sens dubte, es produiria, d'altres entitats de tipus social.

I, des del punt de vista jurídic, calia fer-lo amb l'instrument adequat, és a dir, amb una figura jurídica com és aquella pròpia d'aquella empresa de caràcter públic, però que té un funcionament d'acord amb el dret privat.

En aquestes condicions, nosaltres ens pensàvem que podríem induir diversos efectes, no solament quant a l'aspecte de produir una manifestació més clara d'extensió dels beneficis socials, en concret, d'una millor justícia social en donar oportunitats que, a través d'aquestes organitzacions, que no solament proporcionen una orientació pedagògica, sinó que, al mateix temps, donen una ajuda econòmica, amb la qual cosa evitariem un fenomen desgraciadament freqüent, que és aquesta mena de cooptació sociològica que es produeix en determinats estaments. Una cooptació que no és bona perquè provoca una esclerosi en el cos social i unes opacitats en aquest funcionament permeable que demana un cos social democràtic. I el segon

efecte induït, evidentment, seria l'afavoriment de la catalanització d'aquests alts funcionaris de l'Administració o de la funció pública en els seus diferents aspectes.

D'aquí, doncs, surt aquesta Proposició de Llei, una proposició de llei que nosaltres hem concebut senzilla, basada només en nou articles, una disposició addicional i una disposició final, en la qual desenvolupem en forma normativa els objectius, les preocupacions i les solucions que acabo d'exposar. Es parteix de la naturalesa d'aquesta institució; aquest Institut d'Extensió d'Estudis Jurídics seria, evidentment, una entitat de dret públic que ajusta la seva activitat al dret privat, en el marc de la Llei 4/1985, de l'Estatut de l'Empresa Pública; estaria adscrita al Departament de Justícia. Es defineixen els seus objectius, bàsicament aquesta ampliació o extensió o prolongació d'uns estudis jurídics, evidentment, amb el convenciment que la universitat, que les facultats de dret tenen la seva missió que acaba en un moment determinat, però que pot ser i ha de ser completada, això ho hem dit moltíssimes vegades. Els nostres joves que surten de les universitats de cara a enfrontar-se amb el compromís amb una professió tenen per recórrer una part del seu trajecte que no està prevista; aquesta institució vindria a salvar aquest buit, i, evidentment, tindria com a objectiu bàsic i fonamental aquesta preparació per a les proves d'accés a aquestes categories de funcionaris.

Les funcions estan en coherència amb aquests objectius i hauríem de practicar una doble pedagogia, que en podríem dir estricta, directa, per posar els postgraduats en condicions fàcils i eficients d'accedir a aquestes professions, i una pedagogia de caràcter social, de la qual la nostra societat està molt mancada, sobre l'horitzó immediat de fer entendre i fer conèixer què són, efectivament, aquestes professions.

L'esquema dels òrgans rectors és senzill; evidentment, subjecte al que estableix la Llei de l'Estatut de l'Empresa Pública; hi ha el president, el director general i un consell d'administració. Un consell d'administració basat sobre un conjunt d'unes catorze persones, en què es recull no solament la presència de la mateixa Administració de la Generalitat, sinó els diferents col·lectius que poden tenir i han de tenir un interès —i ho han demostrat ja— que això pugui ser una realitat, és a dir, la universitat, bàsicament, les organitzacions sindicals, els col·legis professionals, les associacions professionals de jutges i fiscals, i els ajuntaments.

I, quant al règim econòmic, evidentment, el que s'espera —i s'espera molt, i crec que ho podem esperar confiadament— és que, junt amb les dotacions que puguin venir del Pressupost de la Generalitat, hi hagi la col·laboració d'institucions de diferent naturalesa, no solament aquelles que deriven de treballs socials, sinó, a més, entitats d'estalvi que amb tota seguretat pensarien —i pensen ja— que aquesta és una activitat a la qual val la pena de dedicar uns recursos.

El règim de personal, evidentment, seria de tipus laboral, i hauria de treballar, aquest Institut, buscant uns convenis de col·laboració amb totes aquelles entitats que poden aportar no solament la seva col·laboració tècnica i orientativa, sinó la seva col·laboració econòmica.

A nosaltres ens sembla, senyores i senyors diputats, que poden fer-se objeccions, evidentment, a aquest plantejament; que la nostra Proposició de Llei pot tenir defectes a millorar —cosa que, si és presa en consideració, es podrà fer a través de

les corresponents esmenes—, però ens sembla que no pot presentar cap objecció de fons. De fet, no es pot dir que aquest sigui un objectiu desmesurat. Entenem que aquest és un objectiu raonable; com vostès poden entendre i poden veure, no tractem de cap manera de produir una hipertròfia de l'Administració pública, però, al mateix temps, tractem que no hi hagi aquest desert entre l'Administració i la societat. Aquest espai social cal omplir-lo, i nosaltres pensem que cal omplir-lo amb aquestes anelles que, d'una manera àgil, connecten la realitat social amb la nostra Administració.

Estem convençuts, senyores i senyors diputats, que serà perfectament entesa la recta intenció, desvinculada de qualsevol preocupació de caràcter parcial, partidista o corporatiu, i se sabrà entendre que aquesta proposta té com a guia únicament l'interès general, i que, entre tots, si tenim els uns respecte als altres, no simplement una actitud de generositat, sinó simplement una actitud basada en el reconeixement que estem fent i estem preparant alguna cosa justa i raonable, podrà tenir l'assentiment de tots i cada un de vostès.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Algun il·lustre membre de la Cambra vol fer un torn en contra? (*Pausa.*) No hi ha torn en contra. Doncs, aleshores, aquesta Presidència invita els grups que no han participat fins ara a expressar la seva posició.

L'Honorable Diputat senyor Folchi té la paraula.

El Sr. FOLCHI : Molt Honorable President, senyores i senyors diputats, pujo a aquesta tribuna avui en una doble condició; d'una banda, com a representant del poble de Catalunya, però també com a persona directament implicada en el tema de fons que es ventila en aquesta Proposició de Llei presentada pel Grup Socialista.

En efecte, sóc funcionari i pertanyo a un dels cossos a què fa referència el projecte i, a més a més, he tingut ocasió reiteradament de dedicar una part del meu temps a preparar persones que volien accedir a aquest cos, concretament el Cos de Lletrats de l'Estat.

I és precisament per això pel que voldria exposar el nostre parer, la nostra reflexió sobre aquesta Proposició, i fer-ho a partir de la constatació que, efectivament, la Proposició respon a un problema real; és possible —hi estic d'acord— que la universitat estigui en aquest moment donant títols a persones que no estan del tot preparades —m'ha semblat sentir aquestes paraules del senyor Casares— per afrontar els reptes de la vida professional, i probablement per afrontar els reptes que planteja l'accés a aquests cossos o carreres d'exercici del dret. És possible. Si és així, hauríem de buscar els remeis, les solucions al problema amb la mateixa regulació de la vida universitària, i em penso que no a través de la creació d'aquest Institut que se'ns proposa. Perquè trobo que en la proposta hi ha, almenys, tres qüestions que ens impedeixen de donar un vot afirmatiu : la primera és una certa insuficiència en el plantejament; quan s'explica el fenomen, la manca d'interès dels ciutadans de Catalunya per accedir a aquestes carreres, s'assenyalen dues causes : causes socials, d'allunyament de l'Administració, causes d'unes millors oportunitats existents en el passat, o existents potser encara avui, i no es parla d'una tercera causa, avui vigent i que, al nostre entendre, hauria hagut de reflectir-se, almenys : és la que és motivada per una recent legislació que afecta tots els cossos i totes les carreres assenyalades en el

Projecte, i que precisament ha estat impulsada per una majoria també socialista, com la que avui ens presenta la Proposició. Per exemple, jo em pregunto si l'Institut prepararia també per a l'accés al Quart Torn de jutges, si dintre del curset, pel que fa referència a secretaris d'Administració local, se'ls explicaria també com en els nous ajuntaments, es buiden les seves funcions en benefici de caps de servei, de personal de confiança... (*Remor de veus.*) Si, quan es parla d'advocats de l'Estat, avui lletrats de l'Estat, es parlaria o no de l'*status* del seu Cos, a cavall encara entre l'Administració de Justícia i la d'Hisenda o si, quan es parlés dels cursets a agents de canvi i borsa, se'ls explicaria el nou Projecte de Llei —Projecte encara— pel qual es desfà el Cos d'Agents de Canvi i Borsa, tal com el coneixem històricament al nostre país.

Bé, per tant, trobem que hi ha una certa insuficiència en el plantejament del Projecte, en la mateixa Exposició de Motius.

Després, hi ha un altre punt de discrepància, també important per a nosaltres, que és una pura qüestió de filosofia. Voldria cridar l'atenció de la Cambra que es tracta d'una institució de finalitat clarament docent i de la qual, en la seva regulació, no es parla per res dels docents, de les persones que haurien de fer, de desplegar aquesta funció de docència. Sembla que això ja marca una mica on està el problema; en part, aquestes funcions de preparació per a l'accés a les carreres, ja es fan, i es fan, precisament, des dels col·legis de funcionaris —quan existeixen—, des de les associacions o des de pures iniciatives de vida civil. Ja es fan.

En part, nosaltres pensem que s'ha de fer d'una altra manera, que no és matèria per a la qual es pugui fer un organisme administratiu, paraadministratiu, amb estatut públic i funcionament privat, que tingui cura de la coordinació de feines que, de tota manera, són molt diverses i que tenen... jo trobo que hi hauria gran dificultat per concertar tota la feina de preparació d'especialistes en cossos molt diferents. I, en part, jo penso que un institut així creat i així concebut acabaria per donar un diploma de tercer nivell, és a dir, acabaria per donar un diploma, que podia ser un mèrit per a l'accés a les carreres i als cossos, però que, evidentment, es desvirtuaria de la seva finalitat, tal com està pensada aquesta finalitat.

I, per últim, tercera qüestió, penso que hi ha deficiències en la seva regulació. Que no es parli de docència és un tema, però després la composició del Consell, per a nosaltres, presenta greus problemes, sempre salvables per la via de la regulació, si no fos pels altres problemes. Però vull deixar constància que no s'acaba d'entendre per què poden figurar en el Consell dos representants de les associacions professionals de les carreres judicial i fiscal i no, per exemple, del Cos de Lletrats de l'Estat, que també tenen una associació professional; no acabo d'entendre què fan dos representants sindicals en un organisme de docència, no veig per què han d'estar-hi presents dos representants de les associacions de municipis de Catalunya, i deixar de banda, doncs, altres associacions que poden tenir interès directe en la gestió d'aquest organisme.

Em fa la impressió, en definitiva, que això més el problema que el finançament, a la vista d'això, queda absolutament enlaira, és a dir, no sé si el projecte neix amb la intenció de canalitzar més recursos públics —finalitat sempre important, si existeixen aquests recursos—, o si intenta, a més a més, servir de marc per unificar l'aportació important de recursos privats que

ja avui a Catalunya es destinen a aquesta finalitat.

Si és la segona, si és la segona, penso que la utilitat pública, social d'aquests recursos està millor administrada per les persones que en aquest moment fan el sacrifici econòmic, aporten aquests diners dintre dels col·legis de cada carrera contemplada pel projecte i que, en definitiva, es tracta d'un projecte, certament ben intencionat, que probablement intenta donar una resposta a un problema que realment existeix a Catalunya, causat per tot això que diu el projecte i per altres coses que no diu, però que també hi incideixen, i penso sincerament que és un projecte mal orientat en la mesura que vindria a significar la institucionalització d'un centre d'estudis de tercer nivell fora del marc universitari i, per tant, sense prou garanties de la seva tasca docent.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Perquè parli en nom del Grup d'Esquerra Republicana, tinc el gust de donar la paraula a l'Illustre Diputat senyor Alay.

El Sr. ALAY : Senyor President, senyores i senyors diputats, bé, jo penso que és una proposició de Llei, la que avui es tracta de prendre en consideració, que és ben intencionada, però que en realitat potser no té l'eficàcia que, com ja s'ha expressat fa un moment, hauria de tenir i que hi ha moltes mancances que, evidentment, podrien ser arranjades per via d'esmenes. Tot això no ho dubto.

Seré molt breu, d'altra banda, perquè el mateix senyor Casares ha dit una paraula, que és la que em dona la força, per a nosaltres, de votar en contra de la presa en consideració; quan ha citat la paraula «hipertrofia».

Evidentment, anem pel camí d'aconseguir la hipertrofia de l'Administració pública. Hi ha massa instituts, hi ha massa organismes, hi ha gairebé massa càrrecs, hi ha pocs diners per fer funcionar escoles i organismes, i penso que si això que pretén aquesta Proposició de Llei és convenient de fer-ho es pot fer ja ara a través d'organismes existents sense necessitat de crear-ne de nous i, en aquest cas, per exemple, podria tenir cura d'aquesta qüestió l'Escola d'Administració Pública de la Generalitat de Catalunya, que per alguna cosa es va crear. Convé que el que s'ha creat pugui funcionar amb els mitjans adequats i convé evitar la hipertrofia, de la qual parlava el senyor Casares.

Moltes gràcies, senyor President, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT : Perquè pugui parlar en nom del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat de Catalunya, tinc el gust de donar la paraula a l'Illustre Diputat senyor Maties Vives.

El Sr. VIVES : Moltes gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, bé, la Proposició de Llei que se sotmet a la consideració de la Cambra per a la seva presa en consideració, tracta de crear una organització dedicada a la direcció d'estudis de postgraduats per a accés al funcionariat judicial d'alta especialització —ens deia abans el senyor Casares i es diu també en l'Exposició de Motius de la Proposició.

Això, traduït a la seva aplicació concreta, entenem nosaltres que del que tracta és, d'una banda, de crear estímuls, perquè estudiants sortits de les facultats de Catalunya puguin tenir accés a aquest tipus de cossos de funcionariat; que, en segon lloc, es tracta de donar una certa orientació pedagògica a aquests mateixos estudiants; que, d'altra banda, es tracta de re-

conduir, de canalitzar un cert ajut econòmic cap a aquesta qüestió.

La pregunta que es feia el Grup parlamentari del PSUC a la vista de la Proposició de Llei és com calia fer això, que eren, sens dubte, objectius desitjats, objectius compartits i, en definitiva, si la millor manera de crear-ho era a través de col·locar en l'organigrama administratiu de Catalunya un nou ens, un nou institut.

Naturalment, a partir de l'experiència dels actuals ens, dels actuals instituts, de les actuals escoles, el nostre Grup parlamentari és poc inclinat a aquest tipus d'iniciatives. Tenim l'experiència dissortada —diria jo— de l'Escola d'Administració Pública de Catalunya, que no funciona, i que, possiblement, si funcionés, salvant totes les distàncies, sempre en branques específiques i a través dels mecanismes i fórmules mixtes que fossin adients, podria ser —per què no?— un ens iniciador d'aquesta creació d'estímul, d'aquesta orientació pedagògica i canalitzador d'aquests recursos econòmics cap a l'accés a l'alt funcionariat de l'estructura judicial.

Naturalment, això voldria dir —i nosaltres fem el suggeriment en ferm— que el Grup Socialista, amb independència del resultat final de la votació d'avui —que tot sembla indicar que anirà pel camí de no prendre en consideració aquest text—, es pogués aportar com a document de treball aquest mateix text o un de similar a la ponència que està treballant en el tema de l'Escola d'Administració Pública per considerar la possibilitat que formés part específica del text d'aquella Llei.

Però, no només hi ha l'Escola d'Administració Pública de Catalunya. Nosaltres ens preguntem si des de les mateixes facultats de dret de Catalunya, des dels mateixos col·legis professionals catalans no fóra possible crear estímul, orientar pedagògicament, canalitzar les ajudes econòmiques per fer realitat el que pretén aquesta Proposició de Llei.

Del que es tracta, entenem nosaltres, és que no és bo que a Catalunya intentem reproduccions, salvant totes les distàncies, de l'Escola de Pràctica Judicial, que té una finalitat molt concreta —aquesta en té una de diferent—, però que, evidentment, en la seva configuració les similituds són ben paleses. Es tracta, des de la nostra òptica, que no fóra bo que el Parlament de Catalunya tirés endavant la creació —si se'm permet l'expressió— d'acadèmies públiques de preparació d'oposicions a la vista de l'actual situació.

Entén el nostre Grup parlamentari que l'extensió d'estudis jurídics cal veure-la o com una continuació dels estudis universitaris, de la manera que hem expressat, o com un deure col·legial, de la manera que hem expressat, o com una vessant més de l'Escola d'Administració Pública, fórmules mixtes, branca específica, tal com hem dit.

Per tant, per tot això, senyor President, senyores i senyors diputats, el nostre Grup parlamentari es veu en l'obligació de no donar suport a aquesta Proposició de Llei. Això xoca, evidentment, amb el que és la posició tradicional del nostre Grup, en el sentit de no posar pals a les rodes, de no impedir que cap proposició de llei presentada a aquesta Cambra per un grup que no sigui el Grup del Govern pugui tirar endavant; no hem votat mai en contra de cap proposició de llei. Conseqüentment amb aquesta posició, i com a conseqüència de la confrontació entre el nostre desig de vot i la voluntat de mantenir-nos en la posició de sempre, anunciem que ens abstindrem en la presa

en consideració d'aquesta Proposició de Llei.

El Sr. PRESIDENT : Perquè parli en nom del Grup Popular, tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor Pujol.

El Sr. PUJOL I FOLCRÀ : Molt Honorable senyor President, senyores i senyors diputats, una de les propostes de resolució que presentarem a la consideració d'aquesta Cambra en el debat d'orientació de política general del Consell Executiu demanava la creació d'un institut d'estudis fiscals i financers a Catalunya.

Avui tenim una presa en consideració sobre la creació d'un altre institut, l'Institut d'Estudis Jurídics. Si tot cabés en el Pressupost de la Generalitat no cal dir que estaríem d'acord no sols en la creació d'un i altre institut, sinó de tots els que milloressin la professionalitat dels nostres ciutadans. Però, desgraciadament, estem en la necessitat d'haver de pronunciar-nos pel que es cregui que és prioritari i, per a nosaltres, és no prioritari, sinó imprescindible, l'Institut d'Estudis Fiscals.

La nostra posició va dirigida a aconseguir, primer, el suport a la càrrega autonomista de caire polític, a fi que estiguem preparats per no caure en plantejaments, diguem, tipus ITATE, que podrien tenir greus conseqüències en el finançament autonòmic.

Ja varem dir que el que és important és el sostre autonòmic que nosaltres creiem que necessita Catalunya i per nosaltres, per aconseguir aquesta fita, creiem que la preparació en els conceptes fiscals i financers és fonamental. Això no implica que creiem que és encomiable l'esperit d'aquesta Proposició de Llei, ja que ajudaria a canviar els signes de participació en les convocatòries d'oposicions i d'aproximació a les funcions dependents de l'Administració de l'Estat, a causa, com és palès a tots els membres de la Cambra, de la manca a casa nostra d'organitzacions dedicades a la direcció d'estudis d'accés a les dites funcions, encara que no veiem clar que es pugui fer un programa comú en les diferents oposicions, tal com sembla que és l'esperit de la Proposició de Llei que presenta el Grup Socialista.

Veiem, d'altra manera, que aquesta iniciativa es pugui justificar com a palliatiu per a la xacra de l'atur. No és per aquí, ja que, es vulgui o no, l'especialització en estudis jurídics sempre serà gairebé vocacional, i creiem que, en aquest sentit, hi ha una mica d'exageració.

No és ara el moment de valorar l'articulat que se'ns proposa, ja que primer s'ha de passar pel sedàs de la majoria d'aquesta Cambra, i hem de veure el que s'acorda, però si hi hagués sort, forçosament, ens sembla molt burocratitzat i complicat un institut amb aquesta única finalitat.

Per ésser conseqüents amb les prioritats que en aquest terreny té el Grup Popular, i com a norma que adoptarem amb aquests tipus de proposicions mentre l'Institut d'Estudis Fiscals i Financers o l'Institut d'Estudis Autonòmics supleixi seriósament aquell institut o l'institut que nosaltres demanem, nosaltres ens abstindrem en aquesta i en aquests tipus de votacions.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Perquè parli en nom de Convergència i Unió, tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor Pérez-Moreno.

El Sr. PÉREZ-MORENO : Molt Honorable President, seny-

ores i senyors diputats, permetin-me, en primer lloc, anunciar que el nostre Grup, el Grup parlamentari de Convergència i Unió, votarà en contra de la Proposició de Llei de Creació de l'Institut d'Estudis Jurídics, presentada pel Grup parlamentari Socialista.

Les raons que tot seguit donaré són les que fan que no puguem avui donar suport a la dita Proposició de Llei. Nosaltres entenem que per al compliment de les funcions que detalla l'article 3 d'aquesta Proposició que avui estem debatent no considerem necessària i oportuna la creació d'un organisme com el que es proposa. Vegem per què.

Quant a la funció que contempla l'apartat c), és a dir, l'aportació de cabals i altres mitjans que facilitin als aspirants corresponents la dedicació a la preparació de les proves esmentades en l'apartat a) de l'article 3, el Consell Executiu, i més concretament el Departament de Justícia, ja està realitzant aquesta funció des de l'any 1982, atorgant anualment beques per a la preparació de les oposicions de jutge, fiscal i secretari de jutjat, beques aquestes que en futurs exercicis poden ésser ampliades a altes especialitats, donats els excel·lents resultats que aquest sistema d'ajuts està tenint.

Pel que fa referència al punt d), és a dir, el foment de l'especialització, l'aprofundiment i perfeccionament del dret propi de Catalunya, tant en el seu aspecte científic com en el d'aplicació pràctica, hem de dir que ja rep una especial atenció per part del Departament de Justícia de la Generalitat, el qual subvenciona institucions públiques que treballen en aquest àmbit; per exemple, podem citar, entre d'altres, l'ajut concedit per a la celebració de les jornades de Tossa, ajuts concedits a les facultats de dret de les universitats Central i Autònoma, a l'Acadèmia de Jurisprudència i Legislació, etcètera, així com d'altres entitats jurídiques i iniciatives per a treballs d'investigació puntuals.

El pressupòsit del qual parteix aquesta Proposició, en el sentit que altres institucions, com les administracions locals, tinguin interès en aquesta qüestió i a aportar-hi diners, amb tots els respectes sigui dit, excedeix el nostre àmbit de comprensió, atès que les institucions en les que pensa aquesta Proposició, normalment el que fan és demanar ajuts al Departament de Justícia.

Quant al punt b) de l'article tercer, que estableix com una de les funcions de l'Institut la divulgació de les característiques i objectius d'aquelles funcions esmentades en l'apartat a), així com de les convocatòries de proves per tenir accés i orientació i assessorament dels seus aspirants, és realment una proposta interessant, però que, al nostre entendre, no justifica la creació per si mateixa d'un institut, ja que existeixen altres fórmules per dur-la a terme, com per exemple —s'ha dit abans— les fundacions.

Finalment, pel que fa referència a l'apartat a) de l'article 3, no creiem que sigui bo que l'Administració sigui qui porti a terme l'organització d'estudis de postgraduats universitaris per preparar oposicions, ja que a l'Administració li competeix examinar la capacitat d'aquests, i entenem que no es pot ésser a la vegada jutge i part.

Tanmateix, entenem que es tracta d'una funció que correspon de realitzar a la societat civil, a través de les múltiples fórmules existents. El Grup parlamentari de Convergència i Unió coincideix també amb el Grup proponent que han de fer-se, des de totes les institucions interessades, el màxim d'actuaci-

ons tendents a fomentar l'interès dels graduats i les funcions públiques especialitzades, en la divulgació d'aquestes especialitzacions i de les convocatòries i en la concessió d'ajuts per a la preparació.

Creiem que és bo que les institucions interessades actuïn coordinadament, ja que això augmenta la rendibilitat dels esforços, però no coincidim que per assolir aquestes finalitats sigui necessària la creació d'una empresa pública, perquè el factor que més justificaria la seva existència és, precisament, la prestació efectiva de cursos de preparació, la qual cosa creiem que ha d'ésser en mans de les universitats, de les fundacions, dels col·legis professionals i de la iniciativa privada.

Així doncs, per totes aquestes raons, el nostre Grup —com ja he anunciat a l'inici de la meua intervenció— votarà en contra de la presa en consideració de la Proposició de Llei de Creació de l'Institut d'Estudis Jurídics.

Gràcies, senyor President, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT : Havent intervingut ja tots els grups, caldrà passar a la votació. La Cambra ha de decidir si pren o no en consideració la Proposició.

Les senyores diputades i senyors diputats que estiguin a favor de la presa en consideració, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

La presa en consideració ha estat denegada per 27 vots a favor, 71 en contra i 12 abstencions.

Modificació de l'ordre del dia

Caldrà passar ara a les interpellacions. Aquesta Presidència ha de proposar, a petició de més d'una cinquena part dels membres de la Cambra, del Grup parlamentari de Convergència i Unió, i d'acord amb l'article 61.4 del Reglament, l'alteració de l'ordre del dia amb la supressió del punt número 3, que és la interpellació al Consell Executiu sobre la política industrial de crèdits i avals a les empreses privades, que havia de formular el Diputat Il·lustre senyor Santiago Riera, del Grup Socialista. Aquesta Presidència fa avinent que si no se suscita cap objecció, o cap oposició, es considerarà aprovada aquesta proposta per assentiment. *(Pausa.)* Bé, no havent-hi cap objecció queda aprovada aquesta proposta.

Ara, a continuació, aquesta Presidència vol fer avinent que el Consell Executiu ha sol·licitat que es puguin respondre conjuntament les dues interpellacions que hi ha en aquesta sessió per al mateix tema, punts 2 i 4 de l'ordre del dia. Aquesta Presidència ha de fer avinent que, tot respectant el criteri del Grup parlamentari que ha presentat les esmentades interpellacions de formular-les separatament, d'acord amb la pràctica parlamentària, si no se suscita cap objecció, s'acumularan als efectes de resposta i rèplica del Consell Executiu les interpellacions que hi ha en aquesta sessió per al mateix tema. *(Pausa.)*

No havent-hi cap objecció, aquesta Presidència té el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor Víctor Torres, del Grup parlamentari d'Esquerra Republicana, per presentar la seva interpellació... Senyor Marçal Casanovas, perdó.

**Interpellació al Consell Executiu sobre
el seu capteniment en el cas que siguin adjudicats
a Barcelona els Jocs Olímpics del 1992**

El Sr. CASANOVAS : Moltes gràcies, senyor President. Senyories, quan aquesta interpellació fou formulada encara no es tenia la certesa de si l'organització dels Jocs Olímpics del 92 fóra o no concedida a la ciutat de Barcelona. Felixment les previsions es veieren confirmades i Barcelona ha estat, finalment, l'encarregada d'organitzar els Jocs.

No cal dir que a la gran majoria de nosaltres, aquesta distinció...

El Sr. PRESIDENT : Prego a la Cambra que es mantingui en silenci.

El Sr. CASANOVAS : ...ens ha omplert d'orgull i felicitat, i que esperem que amb la col·laboració de tothom, aquests Jocs puguin comparar-se, amb tota dignitat, amb els realitzats fins ara en altres contrades.

Dit això, però, voldria expressar la meua preocupació perquè la identitat catalana d'aquests Jocs no pugui quedar menystinguda.

Ens preocupa la coincidència de dates entre la celebració dels Jocs i l'arribada de Colom a Amèrica. Ens preocupen rumors com els de la possible creació d'una Secretaria d'Estat per als Jocs Olímpics. Ens preocupa, en fi, que no s'intenti de submergir la catalanitat dels Jocs amb tota mena d'excuses.

És per això que ja des d'ara voldríem conèixer quin tractament es donarà al fet català, a la nostra identitat nacional, durant la celebració d'aquesta tan important trobada esportiva.

Aquesta preocupació ens ve ja de lluny. El 22 de novembre del 84 —fa ara ja més de dos anys— quan fou presentat el projecte olímpic a la Comissió de Cultura d'aquest Parlament, jo vaig preguntar al Consell Rector de la Promoció de Barcelona als Jocs quin es pensava que havia de ser el paper de la llengua catalana. El senyor Pasqual Maragall, com a President d'aquell Consell, em contestà amb una llarga exposició del benefici que Barcelona en treuria de la projecció mundial que li podia significar l'organització dels Jocs del 1992, per acabar dient —i cito textualment— : «Que tot això es faci sobre la base de la presència o no del nostre himne i del nostre idioma, amb caràcter oficial, això és un tema que jo no puc respondre en aquest moment. Els idiomes olímpics són l'anglès i el francès i, evidentment, també s'utilitza l'idioma del país que organitza els Jocs.» Més endavant, en la seva resposta, em deia també que «a Barcelona hi ha dos idiomes oficials, i que dependrà de la fermesa, l'habilitat, l'energia i el rigor amb què fem les coses, perquè la nostra llengua sigui emprada en aquests Jocs.»

Des d'aquell moment, i al llarg d'aquests dos anys, he estat vigilant la fermesa, l'habilitat, l'energia i el rigor que s'han utilitzat per tal de defensar la inclusió de la nostra llengua i del nostre himne a la proposta d'aquests Jocs, i, en veritat, he de dir que, de moment, no m'ha semblat que s'han pres cap d'aquestes virtuts. Potser és que fins ara no s'havia considerat que fos el moment oportú per parlar del tema. Crec que ara, però, ja no pot esperar més, i que cal que tots ens aboquem a aquesta fermesa, aquesta habilitat, aquesta energia i aquest rigor que se'ns demanava, per tal de defensar entre tots que la nostra identitat quedi ben en primer pla durant la celebració d'aquests Jocs Olímpics.

Com que el Govern de la Generalitat és qui té, d'acord amb allò que diu el nostre Estatut d'Autonomia, competència exclusiva en esport i lleure, i és també qui primer ha de defensar la llengua catalana —llengua que ens és pròpia— i la resta dels signes de la nostra identitat, és per això que em permeto formular la següent interpellació : en el supòsit que la candidatura dels Jocs Olímpics de 1992 sigui acceptada —això ara, actualment, ja és una realitat—, quins són els propòsits de capteniment del Govern de la Generalitat per tal de fer que la identitat nacional de Catalunya quedi patent en el descabdellament dels Jocs, la llengua catalana hi sigui utilitzada en condicions d'igualtat amb les altres llengües oficials i la càrrega econòmica per a la població catalana no sigui desproporcionada als beneficis possibles. Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : A continuació tinc el gust de donar la paraula al Molt Honorable Diputat senyor Heribert Barrera, del Grup parlamentari d'Esquerra Republicana, per presentar la seva interpellació.

**Interpellació al Consell Executiu sobre
els Jocs Olímpics del 1992**

El Sr. BARRERA : Molt Honorable senyor President, senyores i senyors diputats, em sembla que estem tots d'acord que la celebració dels Jocs Olímpics a Barcelona l'any 1992 és un gran desafiament per a la nostra ciutat, però també per a tota la societat catalana.

El poble català, en el seu conjunt, els espera amb gran il·lusió, fins i tot els que podien haver format, inicialment, algunes reserves, han d'inclinar-se davant l'entusiasme popular que la decisió del Comitè Olímpic Internacional va despertar.

L'Esquerra Republicana —voldria recordar-ho— vam ser partidaris, des del primer dia, de la candidatura de Barcelona, com ho va demostrar, en el seu moment, el vot favorable dels nostres representants a l'Ajuntament barceloní, quan el consistori —l'anterior a l'actual— prengué la decisió crucial d'iniciar tot el procés.

Però, el fet que fossim, des del primer dia, defensors de la candidatura de Barcelona i que, per tant, ens hàgim alegrat molt profundament del resultat favorable dels esforços realitzats, no ens priva, tanmateix, d'adonar-nos dels greus problemes que la celebració dels Jocs planteja. Problemes que hem d'assumir tots i, naturalment, en primer lloc, la nostra institució cabdal, la Generalitat. I creiem nosaltres que els hem d'assumir a través del Parlament, aquest mantenint el seu paper d'impuls i control, i per això, amb el Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat hem presentat una proposició no de Llei perquè es constituïx una comissió de seguiment parlamentari i, naturalment, també, el Govern de Catalunya, motiu pel qual hem plantejat les dues interpellacions que substanciem avui. El meu company de Grup, el Diputat Marçal Casanovas, acaba d'exposar un aspecte de les nostres preocupacions, a saber : fins a quin punt la celebració dels Jocs a Barcelona reforçarà o afeblirà la nostra identitat nacional; fins a quin punt la nostra llengua —màxim senyal i substrat bàsic d'aquesta identitat— hi rebrà el tractament al qual té dret.

La interpellació de Marçal Casanovas fa referència també a la càrrega econòmica que els Jocs poden representar si una administració no prou estricta no adequa les necessàries despeses

als probables ingressos.

Jo voldria ara referir-me a un altre aspecte de la qüestió que també em sembla molt important, que és de la repercussió dels Jocs sobre l'equilibri territorial de Catalunya i, per tant, sobre la coordinació que necessàriament ha d'existir entre el que es faci a Barcelona i el que es faci a la resta de Catalunya amb vistes a la preparació d'aquests Jocs.

És evident, senyores i senyors diputats, que la relació entre Barcelona i la resta de Catalunya és una relació atípica, gens usual entre la major part de nacions i les seves capitals. Sense la ciutat de Barcelona, sense la seva empenta, sense el pes demogràfic i cultural que ha tingut sempre, segurament la nació catalana ja no existiria, o hauria entrat en una fase irreversible d'un procés de desaparició. Però és molt clar també que Barcelona no seria el que és si no tingués la base territorial i humana que li han donat sempre les nostres comarques.

No cal, doncs, remuntar-se als temps medievals, quantes viles i pobles eren carrers de Barcelona —des d'un punt de vista jurídic—, per afirmar que entre Barcelona i les comarques hi ha hagut, hi ha i cal que continuï havent-hi una perfecta simbiosi. Res del que afecta Barcelona pot ser considerat aliè a la resta de Catalunya. Podríem dir parafrasejant una dita coneguda, quan Barcelona té un refredat, totes les altres comarques esternuden.

I, bé, aquesta simbiosi ha de funcionar també en el cas dels Jocs Olímpics.

El meu Grup creu que aquesta és una de les millors garanties de la catalanitat dels Jocs, que quedi clar que els Jocs seran barcelonins, però, en tant que barcelonins, seran catalans.

Cal, doncs, que la millora de l'infraestructura de la ciutat amb motiu dels Jocs no es deslligui de la millora de la infraestructura general del nostre país. Cal que problemes com el dels accessos a la ciutat, de les comunicacions amb la ciutat siguin plantejats i pensats amb una visió global. En aquest sentit, naturalment, ens felicitem que es tiri endavant el projecte d'autopista fins a Manresa i que es planegi aquesta línia d'amplada europea entre Barcelona i la Catalunya Nord. Cal, en fi, la recaiguda dels Jocs en tant que propaganda turística per a Barcelona, sigui també una propaganda per a tota la resta de Catalunya. Cal garantir que si hi ha una expansió econòmica com a resultat dels Jocs, que aquesta expansió no es limiti a la zona de Barcelona, sinó que se'n beneficiï tot Catalunya.

L'equilibri entre Barcelona i la resta de Catalunya s'ha fet fràgil durant aquest segle a causa del creixement desmesurat de la conurbació barcelonina en relació amb el creixement demogràfic i econòmic de la resta del territori. La macrocefàlia barcelonina, i una certa tendència a la concentració que en resulta, és un fenomen que cal variar i que cal intentar de compensar. És indispensable que els Jocs Olímpics no intensifiquin els desequilibris greus que ja ara existeixen.

És per totes aquestes raons que pensem que el Govern de la Generalitat ha de considerar el problema en tots els seus aspectes i no ha de renunciar de cap manera a les competències que li donen les lleis per participar de manera activa en la preparació i organització dels Jocs i, amb aquesta participació, garantir que, en cap cas, la situació territorial de Catalunya en resulti encara més desequilibrada.

És amb aquest esperit, doncs, que hem presentat aquestes interpellacions i que la que jo acabo de formular l'exposem

com segueix : tenint en compte la competència exclusiva de la Generalitat en matèria d'esports, quins són els propòsits de capteniment del Govern de la Generalitat a fi d'associar tots els ciutadans de Catalunya a l'esforç i a la tasca de la ciutat de Barcelona en l'organització dels Jocs Olímpics del 1992, a fi d'evitar que s'imprimeixi des de fora i de Catalunya una orientació indesitjable als actes i celebracions dels Jocs i a fi de garantir que els Jocs no perjudiquin l'equilibri territorial de Catalunya.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, Honorable senyor.

Perquè contesti en nom del Consell Executiu tinc el gust de donar la paraula a l'Honorable Conseller senyor Bassols.

El Sr. CONSELLER DE GOVERNACIÓ (Agustí Bassols) : Molt Honorable senyor President, il·lustres senyores i senyors diputats, el President de la Generalitat de Catalunya desitjava contestar personalment aquestes dues interpellacions d'Esquerra Republicana, però, desgraciadament, el seu viatge d'ahir a Madrid, i altres atencions ineludibles l'impedeixen de comparèixer davant la Cambra per fer-ho, però m'ha tramès un text escrit personalment per ell, amb el prec que m'hi atengui en aquesta resposta i, per tant, seguint aquestes indicacions em cenyiré, contestant les dues interpellacions conjuntament, a la lectura d'aquest escrit, com dic, redactat personalment pel Molt Honorable President de la Generalitat de Catalunya :

En aquestes dues interpellacions Esquerra Republicana planteja diversos aspectes dels Jocs Olímpics. Efectivament, es tracta d'un tema de la màxima importància i agraeixo l'oportunitat que aquestes intervencions m'ofereixen per fer uns quants aclariments.

D'antuvi, cal situar les coses al seu lloc. Qui té dret a la sol·licitud dels Jocs Olímpics és, d'una banda, el Comitè Olímpic Espanyol i, de l'altra, la ciutat de Barcelona. De fet, i sobretot pel que fa a aquest Parlament, els Jocs Olímpics corresponen fonamentalment a la ciutat de Barcelona. Això vol dir que no corresponen ni al Govern de Catalunya ni al Govern de l'Estat —i això és així— perquè és el que determina la carta olímpica.

De tota manera, no és menys cert que sense el suport de la Generalitat i del Govern central, ni la ciutat de Barcelona hauria, probablement, aconseguit els Jocs, ni ara podria organitzar-los prou adequadament. Per tant, és lògic que tant l'un com l'altre hagin estat presents, activament presents, en la campanya de la candidatura i estiguin a partir d'ara, d'una manera important, en tot el referent a l'organització dels Jocs. Com també serà bo que continuï havent-hi una important participació de la societat civil catalana que tant ha contribuït a l'èxit de la candidatura.

Per acabar de matisar les puntualitzacions que acabo de fer he d'afegir que, encara que els Jocs Olímpics siguin de la ciutat, el país al qual la ciutat organitzadora pertany no solament coopera en l'organització, sinó que també es manifesta a través dels Jocs. Ho fa a través de la llengua, a través de la imatge, que es dona al món i que no pot limitar-se a la de la ciutat, etcètera.

Recordin, per exemple, la manifestació d'americanisme que fou la inauguració dels Jocs Olímpics de Los Angeles i que per televisió vàrem veure 2.000 milions de persones. Tot això són coses especialment a tenir en compte en el nostre cas.

Fets aquests aclariments, passo a contestar els diversos

punts que les interpellacions plantegen. Hi ha un primer punt : com podrà manifestar-se la identitat nacional catalana a través dels Jocs Olímpics de Barcelona? Descarto l'argument que en els Jocs Olímpics la identitat d'un país no s'ha de manifestar perquè això és en la pràctica fals.

Com he dit, els Estats Units es van manifestar a través dels Jocs de Los Angeles; la Unió Soviètica a través dels de Moscou i Baviera, en aquest cas, no solament la República Federal, sinó molt especialment Baviera, a través dels de Munic.

Si Catalunya no es manifesta clarament a través dels Jocs Olímpics es donarà la imatge d'una Espanya uniforme, d'una Espanya en la qual Catalunya no tindria cap reconeixement. Passaria com va passar amb l'Europalia, una gran exposició —i per cert, magnífica— que el Ministeri de Cultura va organitzar a Brussel·les amb molta participació catalana, per altra banda inevitable, però tot presentat de tal manera que l'existència de Catalunya com a poble, com a cultura i com a poble va quedar del tot esborrada.

Ho repeteixo : com podrà manifestar-se la catalanitat dels Jocs Olímpics? En primer lloc, a través de la llengua. Sobre aquest punt ja fa mesos que la Generalitat, concretament jo mateix —recordo que estic llegint un text del President de la Generalitat— va fer una gestió amb el President del Comitè Olímpic Internacional i la resposta va ser positiva. El senyor Alcalde de Barcelona també va fer unes declaracions del tot tranquil·litzadores en aquest sentit i va fer constar que n'havia parlat amb el senyor Samaranch. El català podrà ser, per tant, llengua oficial dels Jocs Olímpics de Barcelona. Vol dir que serà emprat en les informacions lluminoses dels estadis i altres indrets de competició, que ho serà en la megafonia i que ho serà en les publicacions. Això depèn del Comitè Olímpic Internacional, però sobretot del nostre propi comitè organitzador. Pensen que el grau de projecció d'un país i d'una cultura depèn de reglaments i de les decisions legals, però depèn molt també del que faci i de com ho faci el país en qüestió.

Entorn dels Jocs Olímpics es preveu que hi hagi manifestacions culturals, depèn molt de nosaltres mateixos, que ja des d'ara enforwardem les coses de manera que, a través d'aquestes manifestacions, es faci ben evident que Barcelona, la ciutat dels Jocs, és la capital de Catalunya.

Lògicament hi haurà una presència de les cultures espanyoles no catalanes i, especialment, del que normalment se'n diu la cultura espanyola entesa, fonamentalment, com a cultura expressada en castellà. Però el fet que el català és la llengua pròpia de Catalunya així com la personalitat cultural específicament catalana ha de tenir i poden tenir tot el relleu que calgui. En tot cas —ho repeteixo— això ja és cosa nostra, dels organismes organitzadors, de l'Ajuntament de Barcelona, de la Generalitat, de tota la societat catalana i també del Govern central.

Però crec que el factor més decisiu serà el que nosaltres mateixos fem. Vull fer notar que, en un moment especialment important en aquest sentit, és l'acte inaugural, que fàcilment podrà ser vist per 3.000 milions de persones. És un acte que haurà de combinar el fet de Barcelona, que és la capital de Catalunya, i, alhora, una molt important ciutat de l'Estat espanyol. És un tema a vigilar molt especialment.

Durant els anys vinents caldrà dur a terme un reforçament de la nostra identitat, però no només per als Jocs Olímpics, sinó perquè, en general, Catalunya ha optat per una política de

projecció del món, i, al mateix temps, d'obertura a la presència i a la influència exteriors.

Com vaig explicar —continua parlant el President—, durant el darrer debat de política general, contestant, precisament, al Molt Honorable senyor Barrera, el Govern de la Generalitat ha estimulat i estimula aquesta orientació. No el salvarem a través del recloïment, sinó d'un reforçament intern que ens permeti acceptar el desafiament d'una societat de la dècada dels 90 i del 2000 que, amb tota seguretat, serà de canvi i d'obertura. Els Jocs Olímpics són un fet més a afegir a aquest desafiament, però no és l'únic ni el més important. Seria un error que aquest tema ens obsessionés de tal manera que oblidéssim el conjunt de problemes, de tendències, de grans possibilitats però també de riscos que configuren el marc general en què Catalunya es mou. Les interpellacions d'Esquerra Republicana assenyalen el perill que, amb l'excusa de la cooperació interinstitucional des de Madrid s'intenti controlar el que ha d'ésser una empresa ben nostra, no solament de Barcelona, sinó de Catalunya, tota sencera, car no en va Barcelona n'és el cap i casal. Tots vostès saben que, des del primer moment, el President de la Generalitat es va manifestar obertament contrari a l'existència d'un comissari del Govern central i de qualsevulga altra figura per l'estil que pogués assumir la responsabilitat de l'organització dels Jocs. El President va deixar clar que aquesta responsabilitat recau, en primer lloc, a la ciutat de Barcelona, i, en certs aspectes, en el Comitè Olímpic Espanyol i, en segon terme, a la Generalitat i al Govern central. Confio que tots plegats —Ajuntament, Generalitat, Govern central, Comitè Olímpic Espanyol— sabrem trobar la manera de treballar junts; confio també que en això d'un possible comissari i també en el tema de la catalanitat dels Jocs la ciutat i, per tant, l'Ajuntament i la Generalitat hi coincidiran.

Més enllà del tema concret d'un possible comissari, cal assenyalar el perill que l'Administració central volgués aprofitar els Jocs per envair un camp competencial de l'autonomia i també de l'Ajuntament. És cert que, sovint, quan hi ha un gran projecte, l'Administració central tendeix, instintivament, a creure que una cosa de tanta magnitud requereix una especial tutela i intervenció seves. La Generalitat reaccionarà contra això i crec que l'Ajuntament també —si és que es produeix.

Sobre aquest tema competencial crec del cas aclarir una altra cosa : els Jocs Olímpics són els Jocs Olímpics i prou. Per als Jocs Olímpics s'han de fer unes determinades obres, però no més. Una altra cosa és que, amb motiu dels Jocs Olímpics, o incidint en els Jocs Olímpics es facin obres o es prenguin iniciatives que, de fet, no són necessàries per als Jocs pròpiament. Tots desitgem que això no passi, però aquestes obres i aquestes iniciatives, no estrictament olímpiques, ja tenen els seus conductes normals d'impulsió i d'execució.

Finalment, les interpellacions d'Esquerra Republicana es refereixen al risc que els Jocs Olímpics contribueixin a incrementar el desequilibri territorial de Catalunya. Amb anterioritat a l'obtenció dels Jocs, el Consell Executiu ja havia cridat l'atenció sobre el perill d'increment del desequilibri que deriva de la previsible —i de fet ara ja bastant real— reactivació econòmica. És ben cert que quan plou, tendeix a ploure sobre mullat i que, amb seguretat, el creixement econòmic dels voltants de Barcelona, especialment de tot el territori sobre la B-30, serà espectacular. Per això, la Generalitat va definir fa temps les

tres línies d'actuació que han d'ajudar el creixement de la Catalunya que cau fora del radi de trenta quilòmetres entorn de Barcelona.

Aquestes tres línies són : a) millorar les comunicacions; b) aixecar la qualitat de vida, a través de millorar l'ensenyament, la sanitat, d'afavorir el desenvolupament cultural i incrementar el benestar social, etcètera, i c) potenciar les possibilitats de crear riquesa. La política de terrenys industrials, de donar determinats tipus d'ensenyament, de concedir determinades facilitats per reforçar l'agricultura i el turisme, responen a aquesta finalitat.

Els Jocs Olímpics són un impuls més, i fort, a l'evolució que ja estava engegada, però no altera la situació de fons del país. Queda clar, amb tot, que cal ser encara més vigilant respecte a aquest perill de desequilibri, i també, tornant al començament, respecte al reforçament i a la projecció de la catalanitat. Sobre tots aquests punts, el Consell Executiu adoptarà les posicions abans esmentades, i crec que tothom hi estarà d'acord.

Vull acabar aquesta resposta a les interpellacions d'Esquerra Republicana repetint el que vaig dir en el debat de política general. Tot té el seu risc, però crec sincerament que els Jocs Olímpics poden ser molt positius per a Barcelona i també per a tot Catalunya.

Només cal que sapiguem fer les coses bé, que cadascú sàpiga estar en el seu lloc i que sapiguem aprofitar la il·lusió col·lectiva que representen, i que sapiguem comprendre que uns jocs olímpics són molt i molt importants, per ells mateixos i per la gran projecció que fan possible, però que en ells no s'esgoten, ni de bon tros, les necessitats i les aspiracions, els problemes i els ideals d'un país.

Moltes gràcies, senyor President, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT : Els senyors diputats que han intervingut en la interpellació volen fer ús de la rèplica? *(Pausa.)* L'Il·lustre Diputat senyor Marçal Casanovas té la paraula.

El Sr. CASANOVAS *(de l'escó estant)* : Senyor President, simplement agrair la bona disposició del Govern pels punts de vista que nosaltres hem expressat, i prometre'ls també que vetllarem perquè aquests dissenys es vegin, al seu dia, complerts.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : El Molt Honorable Diputat senyor Barrera vol fer ús de la paraula?

El Sr. BARRERA *(de l'escó estant)* : No, només també fer meves les paraules del Diputat senyor Casanovas, i de pregar a l'Honorable Conseller que vulgui manifestar al Molt Honorable senyor President de la Generalitat el nostre agraïment per la seva resposta a les nostres interpellacions.

El Sr. PRESIDENT : L'Honorable Conseller, vol tornar a intervenir?

El Sr. CONSELLER DE GOVERNACIÓ *(de l'escó estant)* : No, senyor President, només per dir que amb molt de gust transmetré les expressions que acaben de formular l'Honorable senyor Barrera i el senyor Marçal Casanovas.

Moltes gràcies.

Modificació de l'ordre del dia

El Sr. PRESIDENT : Havent tingut alguna dificultat per a l'arribada a la Cambra de la titular de la interpellació que ve a

continuació, aquesta Presidència proposa que es posposi aquesta interpellació fins després de la que a continuació vindrà. Si no hi ha cap inconvenient, doncs, podríem donar-ho per aprovat.

Interpellació al Consell Executiu sobre el compliment de les competències del Departament de Governació en matèria de funció pública

Per tant, ara som a la interpellació al Consell Executiu sobre el compliment de les competències del Departament de Governació en matèria de funció pública, que formularà el Diputat Il·lustre senyor Rafael Ribó, del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat de Catalunya, a qui tinc el gust de donar la paraula.

El Sr. RIBÓ : Gràcies, senyor President. Senyores diputades, senyors diputats, el nostre Grup parlamentari vol tornar a plantejar una qüestió tan important per al funcionament de l'Administració de la Generalitat com és la política de la funció pública.

Al nostre entendre, malgrat tots els debats que s'han fet en aquesta Cambra i totes les mocions que s'han anat aprovant —la darrera no fa gaires mesos, senyor Conseller—, es continuen observant serioses irregularitats en la política de la funció pública i, en aquest cas —i aquest és el motiu de la interpellació— irregularitats que passen per damunt les autoritats del Consell Executiu, especialment encarregades de la política de funció pública.

Al nostre entendre, ens trobem de nou amb el cas de les «bufandes» —ara en parlarem. Hi ha «bufandes» blanques i «bufandes» negres, o sigui, després d'evidenciar per part de diversos grups parlamentaris i ser reconegut després pel mateix Consell Executiu, i després per l'Informe de la Sindicatura de Comptes, irregularitats en aquesta temàtica, amb l'aparència de veure-ho normalitzat, avui ens trobem amb una normalització, del que ja se'n diu vulgarment la «bufanda» blanca, i sorgeix, i de nou a la Conselleria de Política Territorial i Obres Públiques, el que podríem anomenar, com a contraposició a l'anterior, la «bufanda» negra.

Igualment, en altres departaments, s'estan posant entrebancs per al compliment de la Moció del Parlament de Catalunya, pel que fa als acords sobre les relacions sindicals en el si de la Generalitat, i, per últim, apareix un Decret d'Inspecció de Serveis, el qual, manifestament, expressa —negre sobre blanc— que les posicions de la Conselleria de Governació o de la Direcció General de Funció Pública han estat derrotades per altres departaments de la Generalitat.

Tres qüestions, doncs, senyor Conseller, i senyors del Consell Executiu, que al nostre entendre demostren —ho repeteixo— que continua no havent-hi política de funció pública, o hi ha una suma de polítiques que cada conselleria fa el que li sembla, i que el que aquest Parlament va aprovant no serveix pràcticament de res.

Comencem pel tema de les «bufandes». La Llei del Pressupost del 86 autoritza un repartiment suplementari, que podríem anomenar —agafant la terminologia anterior— una normalització de la situació anterior. El Consell Executiu accepta —per text oficial— que negociarà amb els representants del

personal aquesta distribució, i el setembre s'inicien unes negociacions —les primeres en tots els anys de funcionament de la Generalitat— que, mentre s'estan produint, a la Conselleria de Política Territorial i Obres Públiques es preveu el repartiment d'unes «bufandes» negres —suposo que ho admetrà, si més no—, «bufandes» desconegudes pels negociadors, sigui Consell Executiu, sigui representants del personal, que es basen en les mateixes quantitats del que es va distribuir el primer semestre del 85, amb un ventall que va d'u a quaranta, amb una desproporció que va d'u a quaranta, sense complir cap dels criteris que fixa la Llei del Pressupost respecte a productivitat, respecte a un rendiment, respecte a una responsabilitat, o sigui, purament aleatòries, com una repartidora, i, el que és més greu, quan els representants sindicals evidencien aquesta qüestió, des de la Direcció General de la Funció Pública es nega radicalment, de tal manera que suposo que vostès, a la Conselleria de Governació, estan igualment sorpresos com nosaltres, que a les nòmines del mes de novembre apareguin les «bufandes» negres; no hi ha major evidència que existeixen, és que ja són incloses en la nòmina de distribució en el personal. És més —suposo que vostè ho sap millor que nosaltres, senyor Conseller—, s'està preparant un segon repartiment d'aquest altre estil de «bufandes», per al segon semestre del 86, que, si segueix les passes de l'anterior, es tornarà a basar mimèticament amb el que fou el del 85, que ara és il·legal, i, si ho vol, senyor Conseller, li puc llegir la llista del personal i les quantitats concretes que s'han anat rebent.

Pel que fa a la qüestió dels entrebancs sobre les relacions sindicals, tota la Cambra recordarà el desgast que van patir grups parlamentaris i membres del Govern en diverses interpellacions sobre la normalització de relacions sindicals. Per fi, una vegada més, s'arriba a un consens en l'última Moció que es va aprovar sobre aquest tema. Doncs, bé; tota la qüestió que s'inclou en aquests acords, pel que fa a la normalització sindical, queda incompleta quan departaments de la Generalitat —per exemple, a Sanitat— es respon als representants sindicals que faran el que els doni la gana —textualment—, sobre la normalització de relacions sindicals. Això passa l'any 86, en plenes eleccions sindicals, en plena adhesió a Europa, i en plena propaganda que som un dels països que va endavant i que està normalitzant les seves relacions socials.

I, per últim, senyors del Govern, es publica un decret sobre Inspecció de Serveis, el qual contravé determinats aspectes de la proposta que fa la Conselleria de Governació i la Direcció General de Funció Pública, rematant la qüestió, perquè es vegi quin és l'esperit amb què el Govern està abordant la política de funció pública, amb el nomenament d'un subdirector general, o, millor dit, categoria de subdirector general, per qui ha de responsabilitar-se d'aquesta inspecció, que, per tant, el deixa bastant lligat de mans i peus, amb la seva categoria administrativa, per negociar o per parlamentar —com hauria de fer— amb els directors generals o amb els secretaris generals tècnics que ara per ara són els que fan la política de la funció pública, o, millor dit, les polítiques de la funció pública.

És per tot això que interpel·lem el Consell Executiu.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Per a la contestació, tinc el gust de donar la paraula a l'Honorable Conseller de Governació, senyor Bassols.

El Sr. CONSELLER DE GOVERNACIÓ : Molt Honorable President, senyores i senyors diputats, el Diputat interpellant cita, a manera d'exemple, el que ell suposa que són irregularitats pel que fa a la distribució del que anomena un incentiu indiscriminat del Departament de Política Territorial, d'entrebancs —de suposats entrebancs— posats per alguna conselleria als acords establerts entre els sindicats i la de Governació, i el que anomena derrota, o contravenció, dels criteris de la mateixa Conselleria de Governació respecte al Servei d'Inspecció de la Funció Pública, i, a través d'aquests exemples, estableix l'afirmació que el Consell Executiu de la Generalitat, que el Govern no ha estat capaç de dotar-se d'una autèntica política interdepartamental de personal, i, com a conseqüència, pregunta —pregunta en la qual es contrau la interpellació— quin és el capteniment del Consell Executiu en relació amb el compliment de les competències que la normativa de la Funció Pública atribueix a la Conselleria de Governació.

Hi ha dues classes de dificultats amb què pot trobar-se un conseller —hipotèticament— a l'hora de contestar una interpellació : manca d'arguments, o que aquests li sobrin per totes parts.

Bé, jo, en aquest cas, m'he d'afrontar a aquesta segona dificultat, per fer cabre en l'espai d'aquesta resposta totes les coses que em semblaria adient de respondre al senyor Ribó, en formular la interpellació que contesto.

Perquè, en primer lloc, m'és indispensable —m'és indispensable— de desvirtuar aquestes acusacions en què basa l'afirmació que no existeix una política interdepartamental en matèria de funció pública, i, concretament —i seguint l'ordre mateix en què han estat exposades—, però que ell considera que són incentius indiscriminats, concedits pel Departament de Política Territorial.

Bé, no es tracta de tals incentius; es tracta d'un complement específic de destinació, absolutament emparat per la Llei de Pressupostos, per la Llei del 2 de juny del 86, que en el seu article segon, apartat d) —que em permeto llegir perquè és conclouent respecte a l'adequada actuació del Departament de referència—, diu així : «Transitoriament» —transitoriament—, «i sense que això origini drets individuals en períodes successius, cada Conseller, amb informe previ del Conseller d'Economia i Finances, pot assignar un complement de destinació específic a determinats llocs de treball del seu Departament, si aquesta assignació és necessària per assegurar que la retribució total de cada lloc de treball guardi la relació adequada amb el contingut d'especial dificultat tècnica, dedicació, responsabilitat, perillositat o penositat», i això, exactament, és el que s'ha fet al Departament en qüestió i, a més a més, a l'empara d'aquesta disposició de la Llei de Pressupostos, que està a la vegada en absoluta coherència amb l'article 67.3, apartat b), de la Llei 17, de la nostra Llei de la Funció Pública, i també amb les disposicions de l'article 23 de la Llei 30, de la Funció Pública de l'Estat.

L'acusació, a més a més, que aquest complement ha estat establert de manera indiscriminada, no pot tenir altra significació que és que s'ha fet amb una amplitud que potser no sigui acostumada en segons quina administració, però que de cap manera contravé les disposicions sobre la matèria, perquè si s'hi ha donat més amplitud, si han estat objecte d'aquest complement específic de destinació més llocs de treball dels habi-

tuals, també és cert que la quantitat a repartir ha estat la mateixa i l'única pressupostàriament admesa i permissible i, per tant, no hi ha contravençió de cap de les disposicions, encara que els criteris adoptats hagin estat diferents dels que podien haver estat norma en d'altres administracions, però, de tota manera, i amb el que és essencial —és a dir, el que a un mateix nivell el complement específic sigui atorgat en diferents proporcions—, és, sí, tònica de totes les administracions i, a més a més, característica especial del complement de què estem parlant. No puc allargar-me, ja he dit que més aviat em faltaria temps que no me'n sobraria, però tinc dades comparatives; per exemple, el Ministeri de l'Interior, de la Presidència del Govern central, on es donen, doncs, aquestes mateixes circumstàncies.

Però vull dir més, encara : en la hipòtesi —en la hipòtesi que només contemplo, naturalment, amb finalitat de dialèctica o de controvèrsia— que hi hagués una contravençió de determinades normes en matèria de retribució dels funcionaris, de cap manera aquesta contravençió afectaria les competències de la Conselleria de Governació, que no les té en aquesta matèria, sinó, en tot cas, les competències o la normativa que s'estaria infringint seria, precisament, la d'aquesta Cambra, perquè seria una interpretació errònia de la Llei de Pressupostos i de la Llei de la Funció Pública, aprovades per aquesta Cambra i a la qual correspon el control de la seva exacta aplicació.

Vull dir que, de tota manera, fins en aquesta hipòtesi —que no accepto, naturalment més que amb fins dialèctiques—, de cap manera quedarien afectades la competència de la Conselleria de Governació ni la coherència d'una política interdepartamental del Govern de la Generalitat.

Respecte a aquests presumptes entrebanes que s'han posat a determinats acords presos per la Conselleria de Governació amb els sindicats, jo lamento, senyor Ribó —ho lamento i m'excuso davant la Cambra—, si, efectivament, hi ha hagut algun petit malentès que hagi comportat alguna demora, en el qual cas, doncs, m'excuso anticipadament, però que seria, en tot cas, un fet molt esporàdic —el senyor Diputat interpellant només ha pogut citar concretament una conselleria d'entre les onze que integren el Govern de la Generalitat, i en un cas concret— que, de cap manera, trencaria aquesta línia de coherència i que, a més a més, és un fet pràcticament resolt en aquests moments.

I, pel que respecta que s'hagi contravingut o hagi estat derrotada la posició de la Conselleria de Governació pel que fa referència al Servei d'Inspecció de la Funció Pública, sí que em plau recordar i admetre que el primer decret —projecte, naturalment, o avantprojecte de decret— que la Conselleria va presentar difereix en alguns punts del que va acordar el Consell Executiu, del que va recomanar la Comissió Tècnica de la Funció Pública, però això no significa ni una derrota de criteris de la Conselleria ni, de bon tros, una erosió o minva de les seves competències, perquè les competències de la Conselleria de Governació no són les de caràcter decisorí, no són les de decretar, sinó les d'elaborar decrets.

I precisament és la nostra legislació la que crea la Comissió Tècnica de la Funció Pública, a la qual s'atribueix, precisament, aquesta funció de coordinar tots els departaments de la Generalitat i que, precisament, doncs, està integrada per tots els secretaris generals de les diferents conselleries. I és de

sentit comú, però, a més a més, estrictament recollit en l'article 12 de la Llei 17/85, que es diu que al Consell Executiu «li correspon establir la política global del personal». És a dir, establir aquesta política interdepartamental, la manca de la qual acusa el senyor Diputat interpellant. Jo penso, i ho dic, naturalment, amb tot el respecte —no faig més que contraposar el meu criteri personal al del Diputat senyor Ribó—, que existeix una confusió, per part d'ell, en el concepte, en allò que s'ha d'entendre per política interdepartamental del personal.

Aquesta no pot ser altra que, precisament, l'establiment d'un marc global, i establert —un marc global per a tots els departaments, precisament perquè no actuï cada un pel seu compte—, naturalment, per a tots els departaments en el si —com a proposta, a nivell de proposta— de la Comissió Tècnica de la Funció Pública i, a nivell decisorí, pel Consell Executiu. I paradoxalment, pel fet que la Conselleria de Governació no hagi imposat, en el cas concret que serveix d'exemple al senyor Diputat interpellant, el seu criteri, sinó que hagi prevalgut el de la Comissió Tècnica de la Funció Pública i, en definitiva, el del Consell Executiu, que denota precisament que no hi ha imposició d'una conselleria sobre les altres, sinó que hi ha aquest marc global, de tots i per a tots, precisament i paradoxalment, ens acusa d'aquesta manca de política interdepartamental quan els fets que ell denuncia a favor, en pro de la seva tesi, porten a la conclusió absolutament contrària. No hi hauria una autèntica política interdepartamental si la Conselleria de Governació o qualsevol altra imposés els seus criteris. No és així, ho reconeix el mateix interpellant en dir que el que ha prevalgut han estat els criteris, en conjunt, de totes les conselleries, en l'establiment d'aquest marc global.

I, a l'últim, volia acabar, però se m'ha acabat abans el temps, recordant que les competències de la Conselleria de Governació han estat escrupolosament respectades, sense cap interferència, per totes les altres, com resultaria ben clar si pogués fer una lectura de les que la Llei de la Funció Pública atribueix a la Conselleria de Governació, i un breu comentari sobre aquest particular. El temps m'ho impedeix de fer, però sí que, contes tant concretament a la pregunta en què es contrau la interpellació formulada pel senyor Ribó, haig de dir que en cap moment aquestes competències —les que legalment corresponen a la Conselleria de Governació—, en cap moment s'han vist menystingudes pel Govern de la Generalitat i que el capteniment d'aquest Govern, en el futur, sobre el qual se'm pregunta, continuarà essent d'un ple respecte a l'actuació en el camp de la Funció Pública, de la Conselleria, a nivell d'elaboració i preparació i convocatòria de proves selectives que, en essència, i per enumerar-les en conjunt, són les que ens corresponen.

Moltes gràcies, senyor President, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT : L'Illustre senyor Diputat interpellant vol tornar a intervenir? (Pausa.)

El Sr. RIBÓ : Senyor President. Senyor Bassols, a mi em produeix una certa vergonya que vostè hagi d'amagar el que és *vox populi* entre els funcionaris de la Generalitat respecte a la manca d'autoritat de la Direcció General de Funció Pública pel que fa a la política de funció pública de la Generalitat. I me la produeix que, quan es troba amb una interpellació de control parlamentari, es vagi a amagar en una interpretació absoluta-

ment deformada de la Llei que ha fet aquesta Cambra.

Senyor Bassols, mentre el Govern no decideixi el contrari, vostè és el Conseller encarregat de la funció pública; per tant, és lògic que vostè respongui, i és lògic que, a vostè, jo l'interpelli. Sap que ho pot ser un altre conseller, si el Govern ho decideix; ara per ara, és vostè.

Sobre la seva Conselleria i en aquesta temàtica, perquè vegi que no parlem gratuïtament, hi ha l'incompliment d'un calendari sobre el qual vostè mateix es va comprometre amb aquesta Cambra per escrit, i no tinc temps de llegir-l'hi, senyor Bassols, però m'agradaria que vostè sí que tingués temps suficient com per explicar-lo. L'incompliment de la Moció que va aprovar el Parlament de Catalunya abans de l'estiu! Senyor Bassols, han passat bastants mesos, pel que fa al Consell Català de la Funció Pública, pel que fa a un nou calendari per al desenvolupament de la Llei de Funció Pública, pel que fa al cens del personal, i anem a discutir un pressupost, el del 87 —una altra vegada, amb un fet insòlit en qualsevol empresa, pública o privada—, sense saber quin és el cens del personal!

Per tant, senyor Bassols, vostè em pot parlar de les lleis que vulgui, però de les coses concretes sobre les quals l'interpelen, no les respon, perquè sap perfectament que no les pot respondre.

I parlem de «bufandes». Senyor Bassols, vostè no em confongui el complement específic amb el complement de productivitat —article 67 de la Llei de la Funció Pública—; llegeixi l'apartat segon, l'apartat b) o l'apartat c), i posi-ho en relació, fins i tot, amb la qüestió que parla del complement de destinació. Si vostè llegeix aquests textos, com ho ha fet, sap que es parla que hi haurà una valoració dels llocs de treball. S'ha fet aquesta valoració dels llocs de treball a l'hora de repartir aquests complements, digui'ls com vostè vulgui, a Política Territorial i Obres Públiques? S'ha fet? Respongui'm aquesta pregunta tan elemental! Hi ha hagut valoració dels llocs de treball?

Senyor Bassols, si ha estat una cosa tan normal i transparent, per què, mentre es negociava, els representants sindicals, amb els seus subordinats de la Conselleria, es feia aquest repartiment sense que vostès ho sabessin? M'ho pot respondre? Per què «gran sorpresa» per part de les autoritats de la Direcció General de la Funció Pública, que se senten desautoritzades amb aquesta distribució, quan estan negociant? Són vostès qui obren la línia de negociació amb els representants sindicals! S'ha produït, això, sí o no? Només voldria que expliqués a la Cambra el que avui, ho repeteixo, saben els representants del personal de la Generalitat i saben les autoritats del seu Departament.

A mi em sorprèn, senyor Bassols, que vostè vulgui amagar-ho darrere d'aquests subterfugis... I em diu: «Qui té les competències?» Fins ara sabem que, mentre no s'atribueixin a una altra Conselleria, Governació! No Política Territorial ni qualsevol altra Conselleria! Governació! O és que no és Governació qui inicia les negociacions? No les inicia el senyor Bigatà: les inicia vostè! Per tant, el mateix fet de ser vostè correctament, aplicant una normativa que s'aprova en aquest Parlament i que després és desenvolupada pel Consell Executiu, s'asseu a negociar, no em vingui ara amb la pregunta de qui té les competències! La sorpresa que duu aquesta interpellació és que, mentre vostès, Conseller de Governació, Direcció de Funció Pública, intenten complir el que aquí s'aprova, altres

consellers de la Generalitat tornen a saltar-se escandalosament «a la torera» el que aprova aquest Parlament i el que intenta regularitzar el que són distribució de fons especials.

I, si ho vol —ho repeteixo—, anem a repassar cadascun d'aquests fons: els de productivitat, els de destinació i els específics. I la perla de la qüestió és que, si és tan transparent, si ha d'anar en funció de tots els criteris que hi ha a la Llei, com és possible que es repeteixin les quantitats exactes de l'any 85? O sigui, és tan objectiu que, miri, dona la pura casualitat que es repeteix la repartició, indiscriminada i aleatòria, i clientelar, de l'any 85. Miri si és objectiu!

Senyor Bassols, jo li pregunto: hi ha hagut o no hi ha hagut aquest repartiment paral·lel, mentre negociava un amb la Direcció General de la Funció Pública? Sí o no? És o no hi és, a les nòmines del novembre? Un, que no ha entrat a la negociació que vostès emprenen des de la Direcció General de la Funció Pública.

Segona qüestió: hi ha o no hi ha algun departament de la Generalitat que, ara per ara, no compleix la normativa de les relacions sindicals? Només..., no em digui «petits entrebancs». Jo li pregunto: hi ha algun departament de la Generalitat —com, per exemple, Sanitat— on no es complexi l'acord sobre les relacions sindicals? I, per últim, senyor Bassols, vostè considera que és un petit canvi que en el Decret que vostès proposen es redueixi a subdirecció general allò que es volia donar categoria de poder negociar de tu a tu amb els secretaris generals i amb els directors generals? Per vostè, això és un petit canvi?

Gràcies, senyor President.

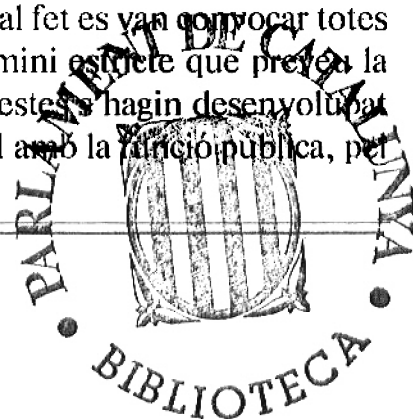
El Sr. PRESIDENT: L'Honorable Conseller vol replicar?

El Sr. CONSELLER DE GOVERNACIÓ: Senyor President, senyores i senyors diputats, torno a pujar a la tribuna, en primer lloc, per dir molt clarament al senyor Ribó que jo no amago, no amago cap mena de menysteniment de la utilitat de la Conselleria de Governació, pel que fa referència a les competències que té atribuïdes en matèria de funció pública, sinó que, purament i simplement, desmenteixo que s'hagi donat aquest menysteniment o aquest desconeixement de les nostres competències, de la Conselleria de què sóc titular.

I encara que ara el senyor Ribó ha portat el debat a un terreny diferent del de la interpellació, jo respecto..., la Mesa i la Presidència ho han acceptat, jo ho accepto també, i no m'importa discutir els temes de la funció pública —per altra part, molt apassionants— en qualsevol terreny que un digne diputat d'aquesta Cambra vulgui plantejar.

I he de dir-li, en primer lloc, que no hi ha hagut cap incompliment del calendari establert; que hi ha una Moció d'aquesta Cambra que serà estrictament complerta, però que aquesta Moció, precisament perquè no fixava termini, vol dir que s'acull al genèric dels quatre mesos i que, dins dels quatre mesos que fos aprovada aquella Moció, la Conselleria presentarà el calendari de tot el que ha realitzat ja, el desplegament de la Llei de la Funció Pública i el que quedi per fer.

Els compromisos contrets abans de l'estiu han estat, senyor Ribó, estrictament complerts, i a mi em sorprèn, em sorprèn, que no hagi fet una breu referència al fet es van convocar totes les proves selectives dintre del termini establert que preveia la Llei de la Funció Pública i que aquestes s'hagin desenvolupat ja i que arribem a les dates de Nadal amb la funció pública, per

que fa referència als administratius transitoris, plenament consolidada. De manera que s'ha donat el compliment del que jo, des d'aquesta tribuna, em vaig comprometre a fer el mes de juny d'enguany.

Vostè insisteix molt, i lamento el breu temps de què disposem per poder-li aclarir aquest problema que vostè està anomenant, aquesta qüestió que està anomenant de «bufandes» i que té la seva empara en la Llei de Pressupostos aprovada per aquesta Cambra, i que no em distingeixi entre el que és el complement de producció i el complement específic de destinació, que són dues coses completament diferents, senyor Ribó, i que estan contemplades en la nostra Llei de la Funció Pública, en el mateix article 67, però un sota l'epígraf a) i, l'altre, sota els epígrafs b) i c), tres conceptes completament diferents. Jo li estic parlant del complement específic destinat a retribuir les condicions particulars d'alguns llocs de treball en atenció a l'especial dificultat tècnica, dedicació que exigeix, perillositat i penositat, i no és estrany que les quanties o el complement atribuït en aquests llocs de treball es repeteixi un semestre amb l'altre, perquè pot canviar el funcionari, però no el lloc de treball; és un premi al lloc de treball, i el lloc de treball, doncs, està significat o qualificat per una determinada penositat, per una determinada perillositat o per un determinat grau de responsabilitat que fa possible aquesta repetició del complement. I, per tant, aquí no ha de produir estranyesa aquest fet que es repeteix i en el qual s'insisteix, respecte al que ha concedit, en aquest sentit, el Departament de Política Territorial, que cau, per tant, a l'empara d'aquesta Disposició de l'apartat b) de l'article 67 i de la Llei de Pressupostos a què abans he fet referència.

Amb això penso que he contestat els nous arguments que ha tret en el tràmit de rèplica el Diputat interpellant i, per tant, sense res més a afegir, moltes gràcies, senyor President; senyores i senyors diputats.

Interpel·lació al Consell Executiu sobre els programes educatius de TV3

El Sr. PRESIDENT : Podrem ara substanciar la interpellació al Consell Executiu sobre els programes educatius de TV3, que formularà la Diputada Il·lustre senyora Eulàlia Vintró, del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat de Catalunya, a qui tinc el gust de donar la paraula.

La Sra. VINTRÓ : Senyor President, senyores i senyors diputats, senyor Conseller, el motiu d'aquesta interpellació es basa en una notícia publicada a *La Vanguardia* del dia 3 d'octubre de 1986, en la qual fonts de l'àrea d'Ensenyament de la Generalitat manifestaven a *La Vanguardia* que aquest Departament deixava de prestar el seu assessorament a l'emissió didàctica de TV3 *Aula Visual* i, més endavant, la nota de premsa deia que : «el Departament d'Ensenyament presentarà una proposta de projecte global de televisió educativa a l'emissora autonòmica». La nota també deia que diversos consellers o membres del Consell d'Administració havien manifestat la no-conformitat amb el plantejament i desenvolupament del programa i que el mateix Conseller Guitart havia expressat en privat la seves reserves sobre la funció i el contingut del programa.

Aquesta notícia es pot entendre que era la filtració —si es vol—, periodística, d'un escrit adreçat pel senyor Ramon Juncosa, Cap del Servei de Relacions Institucionals del Departament d'Ensenyament de la Generalitat de Catalunya, en el qual deia, adreçat al senyor Josep Maria Güell, Cap de Programació de TV3 : «creiem que les relacions de col·laboració han estat positives, entre el Departament i TV3, però hem de ratificar-nos en la idea que cal revisar a fons el programa *Aula Visual* i valorar-ne la viabilitat per al curs que comencem. Com a Departament, preferim que, de moment, TV3 s'abstingui d'anunciar que és un programa fet amb les orientacions i la col·laboració del Departament d'Ensenyament de la Generalitat.»

Segurament, vostès poden pensar que una notícia de premsa no és raó suficient per formular una interpellació al Conseller d'Ensenyament, però aquesta notícia de premsa té un seguiment amb una altra notícia, també de premsa, de *El País*, del dia 11 de novembre del 86, on es diu : «TV3 substitueix *Aula Visual* per un programa de la BBC», i hi ha unes declaracions del Director de Programes, també senyor Güell, que qualifica d'«excel·lent» el programa *Aula Visual*, però, tanmateix, manifesta que la revisió de programacions que es fa cada trimestre en motiva la supressió; nega que hi hagi cap interferència del Departament d'Ensenyament.

Quant a preguntes d'aquesta mateixa Diputada en la sessió del 23 d'octubre a la Comissió de Control Parlamentari de Ràdio i Televisió el senyor Granados va contestar que estaven, efectivament, pensant en la realització d'un nou programa educatiu de caràcter universitari i que sobre les intencionalitats del Departament d'Ensenyament ell estimava —i crec que correctament— que procedia preguntar-ho al Conseller d'Ensenyament, és quan aquesta Diputada va pensar que tal vegada tenia interès per a la Cambra conèixer quins són els propòsits de capteniment del Departament d'Ensenyament pel que fa a la programació educativa de TV3 i a la intervenció, suport o control del Departament d'Ensenyament en aquesta programació.

Si fem una mica d'història, podem recordar que l'11 de setembre del 83 inicia les seves emissions la televisió catalana; que el 12 de març del 84, per tant, molt poc temps després de l'emissió regular de TV3, es fa un contracte a una persona per a la realització d'un programa educatiu. Crec que aquest és un fet significatiu que a la televisió espanyola, per exemple, no hi ha hagut un programa educatiu amb aquesta regularitat i que la televisió catalana, tres mesos després, pràcticament, de la seva posada en funcionament encarregui la realització d'un programa educatiu, almenys per les persones que ens dediquem o que ens preocupem per l'ensenyament i coneixedors de l'impacte que tenen els mitjans àudio-visuals, i molt especialment la televisió, només cal llegir, jo diria que amb angoixa, l'índex d'hores que els alumnes o que els joves passen davant la televisió, i amb bastant més angoixa, si un és prou masoquista com per veure tota la televisió, per pensar que la realització d'un programa educatiu podia ser un mecanisme important per a la millora de la qualitat de la formació no només dels alumnes, sinó també dels mestres, i que la idea amb què sorgia aquest programa, i així ha estat recollit, celebrat i aplaudit pel mateix Departament en escrits que, si ho volen, també els puc llegir, no anava a substituir la feina del mestre, sinó que es plantejava

com un assessorament, com un suport a la tasca de les aules i també, i aquest em sembla un fet particularment important a Catalunya, com una eina per a la normalització lingüística a Catalunya.

Per tant, la idea, almenys personalment, em sembla bona, crec que cal felicitar la iniciativa de TV3 i es fa durant els primers mesos de l'any 84, una fase prèvia, on hi ha una sèrie de programes que es preveia emetre de l'abril al juny del 84 en la franja matinal que finalment no va ser atorgada ni per a aquest programa educatiu ni per a un altre que crec que s'havia de dir *Bon dia*.

Els programes aquests no es varen emetre i l'inici del programa *Aula Visual* té lloc el desembre del 84. D'aleshores fins ara, s'han fet aproximadament uns cent vint programes, en els quals han participat diverses institucions, molt directament la Generalitat de Catalunya amb els seus diferents departaments, i també molt específicament el d'Ensenyament, hi han participat diferents professors especialistes en cada una de les matèries que s'havien programat i també hi han aportat les seves experiències algunes de les escoles de Catalunya.

La valoració que s'ha fet d'aquest programa, tant a la premsa diària com en la premsa especialitzada, ha estat globalment positiva pel caràcter destacant, el caràcter pioner pel que tenia d'experiència innovadora i fent, com és lògic i natural, una determinada sèrie de suggeriments, propostes de modificació, perquè tot programa, i un programa innovador, és necessàriament perfectible.

El grau de seguiment d'aquest programa, segons les memòries elaborades pels responsables d'aquest i a partir d'unes enquestes, van donar el primer any d'emissió, l'any escolar 84/85, un seguiment de dues-centes escoles, tenint present que només a Catalunya, a tot Catalunya, hi havia quatre-centes cinquanta escoles que tinguessin televisió i vídeo i, per tant, aquesta era una condició absolutament inexcusable per poder seguir el programa adreçat a les escoles, i, en el segon any d'emissió, el 85/86, es calcula que eren al voltant de les quatre-centes.

Per part dels responsables del programa es realitzaren contactes i ofertes de col·laboració amb ajuntaments, amb els Instituts de Ciències de l'Educació de les universitats, amb altres càrrecs de la Generalitat, amb professors i directors de departaments de pedagogia de les universitats, etcètera. Consten també actes de reunions habituals entre alts càrrecs del Departament d'Ensenyament i els responsables d'aquest programa, en les quals consta l'acord i propostes, suggeriments d'incloure o bé temes específics, o bé prioritats del mateix Departament, i hi consten també cartes de felicitació i agraïment del Conseller Guitart, tant al senyor Granados com a la directora del programa.

Jo no vull entrar en aquests moments a analitzar el contingut d'aquest programa, ni en l'audiència, temes, aquests, que varen ser objecte de debat amb la Corporació.

Les preguntes, el motiu de la meua interpellació és fins a quin punt el Conseller d'Ensenyament creu que una televisió pública, en fer un programa educatiu ha de tenir —si se'm permet l'expressió— la benedicció —o, si ho prefereixen, el suport i la marca— de l'Administració educativa: és a dir, si aquesta és una *conditio sine qua non*, si, tot i no compartir el criteri que aquesta en sigui una condició, perquè va començar

donant l'acord i després el trenca?

Tercer: quina casualitat que, en el moment en què es trenca l'acord i s'aixeca el suport, TV3 anul·li el programa —que estava, en principi, programat, com tothom sap, d'acord amb els cursos acadèmics, en el curs 86-87—, i el trenca el 30 de desembre —o el 23 de desembre.

Voldria també saber si és cert que el Departament farà el seu programa, si el portarà a TV3 —vist el cas que fan de les seves indicacions, si fa el seu programa i el porta, cal suposar que l'emetrà— i, llavors, quina esperança o quina perspectiva queda per als professionals de l'ensenyament i dels mitjans de comunicació no vinculats al Departament d'Ensenyament —és a dir, a Convergència i Unió— a l'hora de proposar programes educatius que no siguin un calc dels dissenys curriculars de la mateixa Conselleria.

I, en últim terme, senyor Conseller, m'agradaria saber, si aquest programa existeix, amb quines institucions pensen —si és que hi pensen— connectar per tal de fer-lo un programa una mica més obert.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: L'Honorable Conseller vol contestar?

El Sr. CONSELLER D'ENSENYAMENT (Joan Guitart): Senyor President, senyores i senyors diputats, procuraré correspondre, no a la interpellació, sinó a les setanta-cinc o vuitanta interpellacions que m'acaba de fer la Il·lustre senyora Diputada. L'única cosa que em sap greu és no poder-li —perquè no em correspon— agrair en nom de TV3 els elogis que li ha conferit i, especialment, als realitzadors del programa *Aula visual*. De tota manera espero que se'ls transmeti, perquè crec que vostè ha fet unes paraules molt elogioses, que són bones de fer quan una gent ha treballat, i que jo, de tota manera subscriuria d'alguna forma. De tota manera, la seva informació és una informació molt completa, que jo, desgraciadament, i potser per la meua «desimplicació» en aquest sentit amb TV3, no puc absolutament constatar. De tota manera, si vostè ho fa i vostè ho ha dit, vol dir que vostè ho coneixia i, en tot cas, moltes d'aquestes coses i moltes d'aquestes circumstàncies no les coneixia.

El propòsit de capteniment del Departament d'Ensenyament, pel que fa a la televisió educativa de TV3, parteix d'una premisa bàsica, com és la independència de criteris i d'actuacions de la mateixa televisió respecte al Departament d'Ensenyament. Són dues institucions que són autònomes i, per tant, són independents l'una de l'altra. Només a partir de l'autonomia d'ambdues institucions públiques, que tenen funcions, competències i àmbits d'actuació ben diferenciats, és possible establir i entendre la col·laboració recíproca.

Per tant, res d'intervenció o control del Departament d'Ensenyament en la programació educativa de TV3, sinó col·laboració i diàleg, que varem prestar des del primer moment que se'ns va donar.

En aquest sentit, he de manifestar-li que la nota apareguda a *La Vanguardia* —i segons el que vostè escrivia en la formulació de la interpellació per escrit— deia que el Departament d'Ensenyament estava preparant, per a finals d'octubre, la programació d'espais educatius per a la televisió catalana. Però això, com és obvi —això, vostè ho deia—, correspon a la mateixa televisió, d'acord amb els seus propis criteris tècnics i professionals.

La nota no deia exactament això, senyora Diputada. La nota deia : «A finales de este mes de octubre, el Departament d'Ensenyament presentará una propuesta de proyecto global de televisión educativa a la emisora autonómica». Una cosa és «una propuesta de proyecto», tot i que això aclariré el que vol dir.

També li haig de dir que aquesta nota jo no la vaig filtrar, i no sé qui la va filtrar; més aviat jo m'atreiria a opinar que no va sortir del Departament d'Ensenyament. De tota manera, s'hagués pogut desmentir i no es va fer, però jo tampoc em crec en l'obligació de desmentir totes aquelles coses que surten als diaris, donant fonts diverses d'aspectes diferents al Departament.

«La propuesta del proyecto global», segons els termes de la notícia, respondria a una petició verbal exposada per l'aleshores Cap de Programes de TV3. El Departament d'Ensenyament, el que va fer, va ser una prospecció —varem dir que faríem una prospecció. Van dir : «Quina proposta global faríeu, en què us sembla que podria consistir?». Es demanava una opinió i un criteri, es va dir : «Quina proposta, en què us sembla que hauria de consistir una televisió educativa?». I, llavors, el que varem fer va ser una prospecció amb l'objectiu d'establir les expectatives : primer volíem fer les expectatives —després, en tot cas, hi hagués hagut una aportació positiva—, les expectatives que l'aportació del mitjà televisiu podria significar per a l'edat escolar. Què n'esperava la gent i què n'opinava? Varem fer un treball en relació amb això.

Els termes «propuesta de proyecto global» potser són desmesurats per la realitat d'allò que se'ns demanava a petició de TV3. Així, doncs, crec que queda clar que correspon a la televisió, sigui la que sigui, la responsabilitat de la seva programació, ja sigui educativa, esportiva, cultural, etcètera, sense que això sigui obstacle perquè l'ens televisiu demani la col·laboració a qui cregui convenient, en aspectes concrets, sobre programes específics.

També li haig de dir que nosaltres mateixos ens creuríem en l'obligació —que no ho hem hagut de fer— d'aclarir a la televisió que fos que emetés aquí a Catalunya si els programes educatius que fessin no corresponguessin, en la seva programació, en la seva actuació i en la seva articulació, a aquells aspectes coherents amb el sistema educatiu. No ho hem hagut de fer, però, doncs, ho faríem si això es presentés.

El Departament presta serveis d'assessorament a institucions que li ho demanen. Així ho ha fet en diverses ocasions i per a diferents programes de televisió. Concretament, i sobretot, amb aportació de suggeriments, dades bibliogràfiques, i films, i vídeos filmogràfics, per a programes com ara *Joc de ciència*, o *L'ofici d'aprendre*, o *Curar-se en salut*.

Vull que quedi clar que el Departament d'Ensenyament està molt interessat que globalment la programació televisiva pugui ésser útil a l'educació en el marc escolar, i això queda evidenciat per la mateixa pràctica dels professors que fan servir de forma sistemàtica, en les seves classes, programes que sovint no han estat realitzats amb finalitat escolar, com ara els curts-metratges de *Vostè jutja*, que s'està sentint, que s'està aplicant en algunes escoles, o alguns espais del mateix *Telenotícies*.

També, el Departament d'Ensenyament, pot estar interessat en la programació de sèries explícitament educatives, especialment si responen al desplegament i divulgació dels plans d'es-

tudis existents a Catalunya i permeten la difusió d'alguns aspectes d'aprenentatge escolar adequats al mitjà televisiu.

Això es fa també en diverses televisions estrangeres i, molt especialment, si els programes responen al desenvolupament de la producció didàctica autònoma. I, en aquest sentit, vull remarcar l'esforç que des de l'any 1982 ha fet el Departament d'Ensenyament en el camp de la introducció de la imatge a l'escola, oferint una extensa videoteca didàctica que, a hores d'ara, ja comprèn més de seixanta títols.

Pel que fa al programa *Aula visual*, he de dir que va ésser una lloable iniciativa de TV3 i que s'emet des del mes de desembre de 1984 —com deia la senyora Diputada, no sé si coincideixen exactament les dades—, amb un caràcter de programa experimental, en la línia de trobar les vies més adequades d'un programa educatiu que cobreixi un àmbit escolar específic. Així es va dir des del primer dia, que era un programa que es realitzaria de forma purament experimental. Jo no sé si coincidiria la dada de final de curs o s'havia d'acabar, en tot cas, el 31 de desembre d'aquest any; no ho tinc conformat, tot i que les informacions que he demanat darrerament de televisió ens havien dit que el propòsit de televisió era acabar-lo el 31 de desembre d'aquest any.

Durant aquests dos anys, el Departament ha donat orientació al programa *Aula visual* cada cop que li ha estat demanada. Em consta que altres institucions i entitats educatives també ho han fet, i em sembla molt bé.

Crec que després de dos anys era necessari —i ho crec sincerament— que per part del Departament d'Ensenyament es fes una reflexió sobre el programa, sense que la menció explícita del suport dels crèdits hagués de significar que aquest no hi fos, ja que durant aquest trimestre han estat realitzats programes divulgatius, pels camps d'aprenentatge del Departament d'Ensenyament, en col·laboració directa amb tècnics de l'Administració educativa. De tota manera, nosaltres varem opinar que calia, d'acord amb el caràcter experimental, fer una reflexió, un estudi, un informe i una consideració sobre aquest programa que ja tenia una durada considerable.

Correspon a la mateixa televisió, la decisió futura sobre la continuïtat, modificació o millores tècniques a introduir en el programa, *Aula visual*, queda ben clar —la seva continuïtat o la seva supressió.

Els projectes de futur més immediat que, pel que coneixem, té la televisió de Catalunya, dins de la programació especial educativa, és l'*Open University*. El Departament d'Ensenyament seguirà, en aquest cas, el mateix procés que ja he explicat abans : si Televisió està interessada —com sembla— que el Departament d'Ensenyament assessori sobre alguns aspectes de la seva emissió, estudiarem la seva viabilitat i emetrem un informe tècnic que ja estem elaborant, a partir de l'adequació d'aquests programes a l'estructura de l'ensenyament, si és aquest el sector a qui primordialment va dirigida la nostra sèrie.

El nostre projecte global, l'explicació anava dirigida en el sentit de facilitar al màxim l'educació permanent d'adults i l'ajut als estudiants, en els diversos nivells —en aquest cas d'ensenyament secundari—, sense descuidar-se de l'educació primària obligatòria.

També ens semblava que calia promoure al màxim l'ensenyament d'idiomes estrangers, i en aquest sentit hem fet a televisió —a TV3— una sèrie de suggeriments per tenir en compte i

poder oferir l'aprenentatge d'idiomes en un futur proper.

És a dir, jo tinc la impressió que en el context d'aquesta resposta, d'aquesta resposta meva, hi havia contingudes les preguntes concretes que m'havia fet; és a dir, respectem, creiem i pensem que ha de ser així, que TV3 ha de ser independent del Departament d'Ensenyament. Donarem, sempre que se'ns demani, la nostra col·laboració i la nostra aportació; farem les observacions, els informes i les sol·licituds que ens siguin expressades i, al mateix temps, nosaltres, en tot cas, si fos el cas, donaríem també el nostre criteri en el cas que la televisió que s'emetés no fos corresponent amb els nivells o amb les actuacions corresponents als programes educatius, si aquesta, explícitament, hagués anat dedicada a aquests; però, en tot cas, no ha estat aquest el cas de la interpellació a què ara ens referim.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT : La Il·lustre senyora Diputada interpellant vol tornar a intervenir?

La senyora Eulàlia Vintró té la paraula.

La Sra. VINTRÓ (*de l'escó estant*) : Moltes gràcies, senyor President. Bé, jo l'agraïment a TV3 el reitero per la iniciativa, a tres mesos de funcionament de la televisió catalana, d'atrevir-se a plantejar un programa educatiu —i, en aquest sentit, ho vaig fer constar el dia que hi va haver la sessió parlamentària i no em dol de repetir-ho aquí.

El fet que el senyor Conseller tingui menys informació que jo... Tinc la impressió que ell en té, si més no, tanta com jo, perquè jo les úniques coses que m'he limitat a reproduir són notícies de diaris i actes de les reunions en les quals van participar membres de la Conselleria i responsables de TV3, i cartes adreçades per responsables de la Conselleria i pel mateix Conseller a autoritats de TV3. Tinc, per tant, la sensació que treballarem exactament amb el mateix material; si més no, si li falta alguna d'aquestes actes, amb molt de gust les hi facilitaré. Quan va començar a emetre o quan va deixar d'emetre, és quelcom que es pot seguir en els mitjans de comunicació, i els responsables del programa en algunes d'aquestes actes han fet menció dels temes del programa que no va poder ser emès per raons de franja matinal atorgada o no a la televisió catalana.

El senyor Conseller ha aclarit, bàsicament, la meva preocupació, la preocupació que motivava aquesta interpellació, en el sentit que ha aclarit que la responsabilitat de la programació és de Televisió, que la tasca de la Conselleria és d'assessorament a Televisió, en aquests programes i en altres que se li demani, i que no hi havia —i possiblement la formulació del diari era excessiva— una programació o projecte global de televisió educativa que presentaria el Departament, i era en aquest sentit que, des de la meua perspectiva, era preocupant.

Penso, tanmateix, que si l'*Aula visual* —iniciativa lloable, com l'ha qualificada el Conseller—, programa experimental on hi havia el compromís, en algunes de les actes que jo he llegit, de difondre i de repartir entre els centres de recursos de la Generalitat alguns dels vídeos per facilitar el treball a les escoles, tal vegada jo li recomanaria, en lloc del *Vostè jutja* —cosa que m'ha preocupat bastant, que es converteixi en material pedagògic a les escoles, almenys personalment, i ho dic simplement perquè vostè ho ha comentat—, potser seria bo que penséssim en una més gran difusió dels seixanta vídeos de la Conselleria, dels programes enllaunats que hi pugui haver de l'*Aula visual* i

d'altres. Per tant, en aquest sentit, la preocupació fonamental era si hi havia aquest projecte, i aquí anaven totes les meves preguntes : quan el Conseller m'ha dit que no hi ha projecte, el noranta per cent de les preguntes sobren.

Tanmateix sí que a mi em preocupa el fet de la supressió des d'un punt de vista de programa educatiu de televisió, substituït pel programa de l'*Open University* que, si les meves informacions són correctes, és simplement la compra del material anglès —segurament esplèndid, perquè la BBC acostuma a treballar bé—, traduït al català i presentat..., me n'han donat fins i tot el nom, però com que no n'estic segura no en vull fer propaganda abans d'hora. Crec que això no és —o vull pensar que això no és— el disseny aquest de necessitat i de la prospectiva que l'estudi de la Conselleria ha d'haver donat, perquè, difícilment, ni el grau cultural, ni el sistema educatiu, ni el sistema de funcionament anglès i català són parangonables i, en aquest sentit, a mi em queda la preocupació —la recança, si volen— que, en la supressió del programa actualment existent, per molt que sigui una traducció d'un programa anglès, el conjunt de tasca educativa que la televisió podria jugar en la formació i en la normalització lingüística i cultural del nostre país quedarà sensiblement minvada.

Tal vegada podríem buscar la fórmula de suggerir mecanismes que permetessin la represa d'un programa educatiu que fos beneficiós, que fos professionalment correcte, que s'adigués, després dels dos anys d'experiència a les correccions que tots hi poguéssim aportar, i, d'aquesta manera crec que potser la Comissió de Política Cultural d'aquest Parlament podria aportar, amb l'ajut del Departament i d'altres professionals, suggeriments que permetessin no perdre un programa educatiu a la televisió catalana.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : L'Honorable Conseller vol tornar a intervenir?

El Sr. CONSELLER D'ENSENYAMENT : Senyor President; senyores i senyors diputats, senyora Diputada, estem d'acord amb el que vostè ha exposat. Miri, jo només voldria fer dos aclariments. Quan jo em referia —quan li he donat el nom d'un programa—, jo no he expressat que aquests programes servissin com a material educatiu, sinó que a les escoles els han utilitzat com a programa educatiu, però em fa l'efecte que cal distingir això perquè no pugui semblar que, des d'aquí, nosaltres estàvem recomanant com a programes educatius programes que jo mateix explicava que no havien estat realitzats amb finalitats escolars. Però ens consta que s'han utilitzats aquests programes com alguns telenotícies, com el diari, que és una eina de treball en les mateixes escoles.

De totes maneres, jo hi estic d'acord. És a dir, jo crec que la nostra proposta, de la proposta global, jo deia que implicava també un programa, que no és a aquests nivells, una vegada coneguda l'experiència i una vegada analitzats els aspectes que s'han derivat d'aquest programa. Per tant, jo coincideixo que convindria —i crec que és una iniciativa lloable que du a terme TV3— que hi hagi una programació educativa. Nosaltres la proposta global l'ampliàvem, és a dir, consideràvem que, al mateix temps que en aquesta televisió que va dedicada als nivells obligatoris calia que n'hi hagués alguna que ajudés a reforçar els ensenyaments mitjans i que hi hagués una aplicació també d'educació que anés pels nivells d'adults —i d'una

manera especial jo em referia que ens semblava molt adequat i molt interessant — i així TV3 ens ha dit que ho intentaria o que buscaria que es fes aprenentatge d'idiomes. El que passa és que la independència dels dos, del Departament i de la televisió, és bastant considerable i, per exemple, a nosaltres, jo els ho puc expressar, en el cas de l'*Open University* nosaltres hi participarem però hi participarem *a posteriori*, és a dir, en tot cas una vegada Televisió ha pres la decisió d'emprendre aquests programes.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT : Bé, substanciades ja les interpellacions, procedirà de suspendre la sessió fins a dos quarts de cinc d'aquesta tarda. Recordo als il·lustres membres de la Cambra que començarem per la secció de preguntes, i després de l'hora destinada a preguntes passarem a substanciar les mocions.

Se suspèn la sessió.

(Són tres quarts de dues del migdia i tres minuts.)

La sessió es reprèn a les cinc de la tarda en punt. Presideix el M. H. Sr. President del Parlament, acompanyat dels I. Srs. Vicepresidents Primer i Segon, i de l'I. Sr. Secretari Segon, I. Sra. Secretària Tercera i I. Sr. Secretari Quart. La Mesa és assistida per l'Oficial Major i el lletrat Sr. Ferret.

Al banc del Govern seuen els H. Srs. Consellers de Governació, d'Ensenyament, de Política Territorial i Obres Públiques i de Treball.

Preguntes

*Pregunta al Consell Executiu
sobre la desautorització dels acords presos per la Comissió
d'adjudicació de places escolars de Reus*

El Sr. PRESIDENT : Es reprèn la sessió.

Cal dedicar-se ara a les preguntes amb resposta oral, però aquesta Presidència ha d'advertir que ha rebut una comunicació signada per l'Honorable Conseller senyor Guitart, que diu el següent : «El Conseller sotasignat, d'acord amb el Reglament de la Cambra —article 128.6— sol·licita a la Mesa del Parlament que les preguntes amb resposta oral registres 9942, 9943 i 9873 siguin posposades per a la sessió plenària vinent.» Això vol dir, doncs, que queden només en peu les preguntes numerades amb els números 3 i 4 i, per tant, hem de començar per la número 3 i, per substanciar-la, tinc el gust de donar la paraula als Il·lustres Diputats senyors Laureà Pérez i Ciudad i Joan Maria Abelló. Un dels dos, el que sigui l'encarregat de... El senyor Laureà Pérez té la paraula.

El Sr. PÉREZ I CIUDAD : Senyor President, senyores i senyors diputats, senyor Conseller d'Ensenyament, el conflicte originat per l'escolarització de divuit nens d'ètnia gitana ha ocasionat una gran problemàtica, en desautoritzar els serveis territorials de la Generalitat, d'Ensenyament, a Tarragona, la Comissió d'adjudicació de places escolars dintre del municipi de Reus, tenint en compte que aquesta Comissió, en reunions tingudes el 5 i el 7 de maig i el 18 de setembre d'enguany, havien arribat a un acord d'escolaritzar aquests divuit nens en determinats centres; concretament, en dos, que són a la vegada centres d'educació especial, ja que l'escolarització d'a-

quests divuit nens es basava que la majoria d'ells —per no dir tots— no havien assistit cap vegada a cap escola ni havien estat en cap aula, com també l'edat d'ells era compresa a partir de vuit anys fins als tretze anys; per tant, la motivació que es busqués una ubicació d'aquests nens per iniciar els estudis havien d'anar en uns centres de *ratio* o de dedicació d'ensenyament especial o especial ensenyament.

La qüestió és que sembla ser, que amb els acords presos per la comissió d'adjudicació de places, s'havia arribat a un acord, tota la comissió, de distribuir aquests nens en dues escoles, tot i agafant-se a les disposicions que, tant la Generalitat com els mateixos Serveis Territorials de Tarragona, poden gaudir per escolaritzar aquests nens.

Ha estat una gran sorpresa que els serveis territorials desautoritzessin l'esmentada comissió d'adjudicació de places i, a la vegada, es tornés a iniciar tot un procés nou per poder posar aquests nens a l'escola.

Amb aquestes motivacions, jo passaria a formular la pregunta següent, que espero que el senyor Conseller em pugui aclarir i contestar per, a la vegada, jo també donar reflex del que vostè em digui. La pregunta seria : quins són els motius que han provocat que els Serveis Territorials d'Ensenyament a Tarragona hagin desautoritzat els acords presos per la comissió d'adjudicació de places escolars al municipi de Reus, tal com regulen els Decrets 85 i 86/1986, del 20 de març, i la circular dels Serveis Territorials d'Ensenyament a Tarragona de l'1 d'abril de 1986 i la Resolució del 8 d'abril de 1986 del Departament d'Ensenyament?

Espero la seva contesta, senyor Conseller.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT : L'Honorable Conseller té la paraula per contestar.

El Sr. CONSELLER D'ENSENYAMENT : Molt Honorable senyor President, senyores i senyors diputats, amb molt de gust, senyor Diputat, correspondrà a la pregunta.

Efectivament, es va produir un problema a la ciutat de Reus amb l'escolarització de divuit nens, marginats socials —aquests nens eren gitanos—, que van ser, en primer lloc, assignats per la Comissió de matriculació a les dues escoles, Rosa Sensat i Sant Bernat Calvó. Aquestes dues escoles —com diu molt bé el senyor Diputat— són d'educació especial i, a més, segueixen un programa d'educació compensatòria; per tant, disposen d'elements per poder acollir aquests nens. També és cert que aquestes dues escoles ja havien acollit altres nens gitanos en les seves aules.

Es va produir un fet, i és que l'assignació d'aquests nens a aquestes escoles es va produir a finals de setembre, i això va ser així perquè vuit d'aquests nens eren més grans i va semblar prudent a la comissió de matriculació esperar tres coses : en primer lloc, quina era la situació en què quedava l'escola, quant al nombre d'alumnes; el segon, algunes vegades aquests nens més grans es matriculen o es preinscriuen, però després no acudeixen al centre, donat el caràcter nòmada d'algunes d'aquestes famílies i, la tercera, que convenia també veure el nivell on calia situar alguns d'aquests nens, que sembla que anaven a l'escola per primera vegada.

Això va fer que es retardés l'adscripció definitiva d'aquests alumnes en aquestes dues escoles, que són les que va triar la comissió de matriculació, sobre la base fonamentalment de cri-

teris pedagògics, en ser aquestes escoles d'educació especial i en tenir aquestes escoles els ajuts corresponents als programes d'educació compensatòria.

Es va produir una situació conflictiva en relació amb els pares dels col·legis afectats que no acceptaven els nens en explicar que aquests nens no tenien la seva residència en els territoris delimitats per aquestes dues escoles, sinó que alguns dels dits nois, d'aquests nens, estaven precisament en el centre de Reus. Hi va haver una sèrie de circumstàncies conflictives, es van suspendre les classes i, davant d'aquesta alteració de l'ordre acadèmic, els Serveis Territorials cregueren oportú intervenir-hi. En una sessió extraordinària de la Comissió Municipal d'Adjudicació de Reus, del dia 3 de novembre, el Cap dels Serveis Territorials comparegué a la susdita Comissió i donà una nota informativa on es conjugaven criteris estrictament pedagògics amb criteris d'escolarització referenciats a la Resolució de la Direcció General d'Ensenyament Primari, és a dir, seguint els criteris de proximitat de domicili, de germans i, en concret, del centre. Això va fer que aquests alumnes s'inscrivissin aleshores a altres escoles que no eren únicament aquestes dues, uns quants van quedar a la Rosa Sensat, però els altres van quedar inserits dins d'altres centres.

Això, l'acord que es va prendre, i que també es va anunciar en aquesta Comissió, va ser que es donarien un o dos mestres de suport itinerant per atendre les necessitats derivades de la incorporació d'aquests nens a altres tipus de centres, i així s'ha fet. Per tant, el que hi ha hagut jo diria que ha estat que, en primer lloc, van privar criteris pedagògics en l'adscripció d'aquests nens als centres i, davant de la protesta dels pares que consideraven que hi havia una excessiva concentració d'aquests nens en aquestes dues escoles, aleshores, es van aplicar els criteris d'escolarització normal, tot i que es van prendre mesures de donar-los uns mestres de suport, perquè aquestes escoles poguessin atendre adequadament aquests nens.

Res més, senyor President. Moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT : El senyor Diputat vol repreguntar?

El Sr. PÉREZ I CIUDAD : Gràcies, senyor President. Senyor President, senyores i senyors diputats, senyor Conseller, en part li agraeixo la contestació, però, per una altra banda, no hi estic conforme, perquè el resultat de la intervenció dels Serveis Territorials a Tarragona ha donat que només s'han arribat a escolaritzar cinc nanos i en queden tretze que no van a l'escola, i aquests cinc nanos han anat a l'escola on la comissió d'adjudicament de places escolars a Reus van proposar a les reunions que abans he anomenat, les del 6, 7 de maig i la del 18 de setembre.

En la reunió tinguda el 27.X.86, o sigui, d'octubre, a finals d'octubre, la comissió es va ratificar en la designació d'aquests divuit nens en aquests dos centres, comissió de què formen part els directors d'aquests dos centres, Rosa Sensat i Bernat Calvó.

Jo el que li puc manifestar és —m'ha estranyat moltíssim— que la intervenció dels Serveis Territorials a Tarragona, quant a l'afer aquest de Reus, hagi creat un retrocés a la realitat dels fets que s'havien anat a buscar per poder escolaritzar aquests nens.

Senyor Conseller, jo no li discutiré si la intencionalitat era bona o era dolenta; jo crec que tothom obra amb una intencio-

nalitat que, evidentment, tothom busca la millor, però que el resultat ha estat negatiu, que ha estat negatiu, perquè ens trobem que continuem creant *ghettos* envers classes socials. Aquests divuit nens a partir d'últims de setembre tenien places a escoles; en aquest moment només n'hi ha cinc.

L'explicació que vostè m'ha donat, que els serveis socials miraven el desplaçament, ubicar els nens en escoles a prop, ubicar nens en escoles d'educació especial, a Reus, el 27 d'octubre, només n'hi havia tres de centres d'educació especial i, d'aquests tres, a aquests nens anaven ubicats a dos.

Per tant, jo crec que els Serveis Territorials no anaven a descobrir res —això ho sabien—, els Serveis Territorials sabien que distribuir nens d'educació especial requereix unes aportacions a part del professorat, sinó unes aportacions econòmiques, perquè evidentment es queden a menjar al migdia, i que això els Serveis Territorials no s'ho han plantejat.

Jo, li ho repeteixo, senyor Conseller, trobo que la intervenció dels Serveis Territorials ha estat negativa i jo li demanaria molt cordialment que els Serveis Territorials a Tarragona, dintre de les comarques tarragonines, quan solen passar aquests casos hi ha camins que la intervenció pròpia dels Serveis no és l'adequada a la problemàtica que està succeint en aquell moment, i nosaltres podem dir clarament..., li dic això perquè des d'aquesta intervenció a altres que ha fet amb promeses avançades a resolucions de la mateixa Conselleria a un any vista, i que després no s'han complert, perquè la mateixa Conselleria no ho tenia programat, són coses que han de tenir en compte de cara al futur dintre dels Serveis Territorials a Tarragona.

Li ho repeteixo, senyor Conseller, i acabo, li agraeixo la seva explicació, però no és l'explicació real dels fets succeïts a la ciutat de Reus, i això ha originat que la CEPAC hagi dimitit de la comissió d'adjudicació de places escolars, i això ha originat que només cinc nens estiguin escolaritzats i que hagin anat a les escoles que es van proposar des del primer moment per la comissió d'adjudicació de places.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT : L'Honorable Conseller vol tornar a intervenir?

El Sr. CONSELLER D'ENSENYAMENT : Molt Honorable senyor President, senyores i senyors diputats, senyor Diputat, jo no puc estar d'acord amb vostè, tot i que comprenc les seves raons.

En primer lloc, l'actuació dels Serveis Territorials jo crec que va ser prudent i va ser adequada. Jo he explicat abans que la intervenció dels Serveis Territorials es va produir després que haguessin succeït esdeveniments. Jo aquí només porto tota una sèrie de retalls de diaris, en què s'havia plantejat un problema : «problema de los niños gitanos en suspenso», «la realidad, el conflicto de los niños gitanos finalizó ayer».

És a dir, això —i el senyor Diputat que és d'aquelles comarques sap perfectament que hi va haver una vertadera situació de conflicte en relació amb l'escolarització d'aquests nens gitanos i la intervenció dels Serveis Territorials va ser *a posteriori*—, va ser després que s'apliqués la solució que havia proposat —el que diu el senyor Diputat— la comissió de matriculació.

Per altra banda, hi ha una altra cosa : el que es va fer és precisament el contrari de creació de *ghettos*, és a dir, l'escolarització

d'aquests nens en diverses escoles i en diversos centres vol dir que, precisament, hi ha una incorporació, hi ha una integració d'aquests nens en escoles normals i, per tant, això no és, és el contrari del que consisteix en la creació d'uns nuclis en una societat on tots els nens tenen les mateixes característiques o tenen la mateixa situació de marginació.

Per tant, jo entenc que l'actuació dels Serveis Territorials, si bé va ser, va contradir —com ja he explicat abans— la decisió de la comissió de matriculació, ho va fer en relació amb un conflicte plantejat i, al mateix temps la proposta dels Serveis Territorials, tal com s'està fent, va consistir que es donessin professors itinerants de suport per tal de poder atendre adequadament aquests nens.

Jo no disposo de les dades dels nens aquests que estan escolaritzats o que no estan escolaritzats; el senyor Diputat em diu que n'hi ha alguns que no ho estan, el que passa és que aquesta és una situació que es planteja sovint en nens d'aquestes característiques, amb nens gitanos, que arriben i desapareixen i moltes vegades no van a l'escola. En tot cas, jo confio que es prenguin les mesures, per part de qui correspongui, adequades, perquè si aquests nens no estan escolaritzats que se'ns comuniqui i hauran d'anar a l'escola.

Els nens en les edats obligatòries han d'anar a les escoles i no poden ser en altres llocs que no siguin institucions docents.

Jo crec, senyor Diputat, que aquí es va fer el que s'havia de fer. Sempre, moltes vegades, hi ha solucions diferents o algunes vegades les solucions es produeixen d'una manera o es produeixen d'una altra, però jo crec que va ser, en primer lloc, respectuosa amb la comissió de matriculació, a qui havia de respectar la decisió que va prendre, però després, quan es produeixen esdeveniments, jo crec que l'acció de govern exigeix i implica que es prenguin accions de govern; i jo crec que aquesta en va ser una, i jo estic convençut que, ateses les circumstàncies, va resultar l'adequada.

També li haig de dir que crec que les actuacions que van tenir, tant les comissions de matriculació com el mateix ajuntament, van ser molt correctes i, per tant, hi va haver una bona col·laboració d'institucions ciutadanes en un problema que, en aquells moments, apareixia com un problema important.

Res més. Moltes gràcies, senyor President. Moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

*Pregunta al Govern de la Generalitat
sobre el monument al President Macià
a la plaça de Catalunya, a Barcelona*

El Sr. PRESIDENT : Passem ara a la pregunta següent, que és la que formula al Govern de la Generalitat sobre el monument al President Macià a la Plaça de Catalunya de Barcelona, el Diputat Molt Honorable senyor Heribert Barrera, del Grup parlamentari d'Esquerra Republicana, a qui tinc el gust de donar la paraula.

El Sr. BARRERA : Per parlar, si em permet, de l'escó mateix. Havíem formulat aquesta pregunta perquè les informacions que havíem vist a la premsa ens feien témer quelcom que podia ser gairebé una ofensa a la memòria del President Macià, que no hem d'oblidar que va ser el restaurador de la Generalitat i, per a nosaltres, el polític català més il·lustre d'aquest segle.

Afortunadament, un cop presentada la pregunta, hi ha hagut una nota oficial del Govern de la Generalitat que, al nostre entendre, constitueix una resposta suficient i satisfactòria. Per tant, retiro la pregunta, esperant només que les circumstàncies evitaran, no faran necessari reiterar-la en el futur.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, Molt Honorable Diputat. Bé, amb això, doncs, queden resoltes ja les preguntes i passem a les mocions.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre els Programes de Foment de l'Ocupació del Fons Social Europeu

La primera Moció és subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre els Programes de Foment de l'Ocupació del Fons Social Europeu, que ha de formular el Diputat Il·lustre senyor Domènec Sesmiolo, el Grup de Convergència i Unió, a qui tinc el gust de donar la paraula.

El Sr. SESMILO : Molt Honorable President, il·lustres col·legues, aquesta Moció es presenta després de la interpellació que jo mateix vaig formular al Govern de la Generalitat i que em va contestar el Conseller de Treball, Honorable senyor Oriol Badia.

Després de la contesta que el Conseller em va fer a la interpellació, puc dir que el nostre Grup advertí dues qüestions principals : primer, que es tracta d'un fet irreversible; és a dir, els programes presentats al Govern no han estat presentats més que una part d'ells, i en el conjunt del seu import, doncs, per un import del 10% i que, per tant, ara no hi ha manera humana —per dir-ho d'alguna manera— que es pugui sostreure a l'acció del Govern de la Generalitat aquesta decisió del Govern central i que, per tant, el Fons Social Europeu, de cap manera, pot atribuir a la Generalitat unes subvencions per l'import que es demanava.

La segona advertència que ha de fer el nostre Grup, és que de les explicacions donades pel Conseller, no es podia deduir cap explicació raonable —i subratllo «raonable»— del fet que el Govern de l'Estat s'hagi deixat al calaix programes que representen el 90% de l'import total dels programes elaborats pel Govern de la Generalitat. I a partir d'aquell moment, el nostre Grup i aquest Diputat es fan la següent pregunta : què podem fer els diputats de Catalunya per paliar els efectes i, molt principalment, evitar el precedent que aquesta actuació representa? És això el que ens va decidir —o que em va decidir, personalment— a presentar aquesta Moció que tot seguit llegiré. La Moció conté dos punts, el primer dels quals diu : «el Parlament constata l'arbitrarietat amb que el Govern de l'Estat ha tractat els programes presentats i l'incompliment del conveni signat el 23 de gener del 1986 entre el Ministerio de Trabajo y Seguridad Social i el Departament de Treball de la Generalitat de Catalunya.»

A mi em fa l'efecte que els diputats que van ser presents en el moment de la interpellació, van escoltar com el senyor Conseller ens intentava explicar l'explicable. És a dir, les raons que el Govern de l'Estat adduïa o les no-raons, i la manera com encara no tenia cap resposta oficial concreta del Ministre, ni de ningú responsable del Govern, que justificués una actuació que —com vaig dir en aquell moment— no té prece-

dents en la història de la Comunitat. Vaig dir —i ho repeteixo— que a la Comunitat, tradicionalment, tots els governs presenten els programes elaborats per organismes de govern, diguem-ne, inferiors a l'Estat, diguem-ne, doncs, ens locals, on hi ha, doncs, *länder, länder*, on hi ha governs autònoms, autònoms; que si, en algun cas s'havia fet alguna excepció era, per exemple, doncs, si un Govern d'un Estat té una política, per exemple, doncs de reduir la producció metallúrgica, si algun govern autònom d'una regió o d'un país concret presenta un programa que fomenta, diguem-ne, l'activitat en el terreny metallúrgic, lògicament l'Estat hi pot fer les seves observacions, perquè contradiu la política general d'aquell estat, que és precisament desmantellar o reduir o apaivagar la influència del sector metallúrgic dins de la producció d'aquest país. Per tant, llevat d'aquestes raríssimes excepcions, no hi ha precedents en la història de la Comunitat —almenys que conegui aquest Diputat— que un Govern d'un Estat bloquegi els programes elaborats per un altre estament de rang inferior.

Però, si les explicacions que ens va donar el Conseller, doncs —si se'm permet la redundància—, eren inexplicables, avui no em puc sostraure a comentar unes declaracions que ha fet el Delegat del Govern a Catalunya, el senyor Martí Jusmet en les quals no deixa de reblar el clau; és a dir, ens diu, doncs, que 10.000 milions de pessetes d'aquests programes coincidien amb uns altres que havia elaborat el Govern central, que era el Plan Nacional de Formación y Inserción Profesional; ens recorda que el Govern exerceix la seva responsabilitat, perquè en la política d'ocupació i de formació professional ocupacional la Generalitat no té competències; i per tant, ens ve a dir que aquesta política correspon al Govern central, no a l'autònom, amb la qual cosa ens demostra la fina sensibilitat autonòmica del Govern actual.

Però és que, a més a més, ja vaig explicar que en les directives de la Comunitat, el Fons Social, com els Fons de Desenvolupament Regional, és la petita escaleta que li queda a les comissions per fer la seva pròpia política. És a dir, la Comunitat Europea no hem d'oblidar que és una comunitat d'Estats, però si té alguna petita autonomia d'actuació és en aquests plans que elabora i que, precisament, és la comissió la que designa les prioritats; prioritats que no sempre coincideixen amb les prioritats dels mateixos governs dels Estats, perquè és una atribució que molt gelosament es vol reservar la comissió.

En aquest sentit, a més a més, si coincidien amb uns plans nacionals que havia elaborat el Govern, que és que els nostres estaven millor elaborats, o que hi havia algun temor que realment els pogués administrar directament la Generalitat? Hem de pensar que alguns d'aquests programes s'havien fet en col·laboració amb alguns ajuntaments i altres entitats, i ens diuen, per algunes declaracions, doncs, que això possiblement es podrà fer a través de l'INEM, que també hi podran col·laborar els ajuntaments; però aquí el problema polític que se'ns planteja és que el Govern de la Generalitat es veu mancat per fer una política pròpia contra l'atur, perquè el Govern de l'Estat n'assumeix totalment la responsabilitat i bloqueja els fons que, de la Comunitat —és a dir, no de l'Estat, de la Comunitat—, podien arribar directament al Govern de Catalunya per poder fer una política pròpia contra l'atur.

El segon punt de la Moció diu el següent: «el Parlament insta el Consell Executiu perquè emprengui totes les accions

necessàries davant els organismes pertinents, tant a nivell d'Estat com a nivell comunitari, per paliar els perjudicis causats per a l'any 1987 en el que sigui possible, i evitar el greu precedent que aquesta arbitrarietat pot constituir de cara al futur.»

El Conseller ens va parlar de negociació. Nosaltres, com a Grup que dona suport al Govern hem de dir que negociació sí. Però nosaltres temem que, tal com s'estan desenvolupant darrerament les negociacions entre el nostre Govern i el de l'Estat, en la Moció volem donar a entendre al nostre Govern, quan diem «totes les accions necessàries» és que, si fracassa la negociació, se'n pensin uns altres —com ja vam insinuar en el seu moment—, per exemple, un recurs d'empara davant el Tribunal Constitucional; perquè, és clar, si estem en un estat de dret, se signa un conveni entre el Ministeri de Treball i la Conselleria de Treball, i aquest conveni no és respectat, d'alguna manera, en un estat de dret, s'han de protegir els drets de la persona o de la institució que se sent, en aquest sentit, diguem-ne, menyspreada, no conforme amb les decisions que pren un altre organisme superior.

Consumiré el temps que em queda per intentar convèncer les senyores i els senyors diputats d'aquesta Cambra, de la necessitat que la Moció, al nostre entendre, sigui aprovada per unanimitat. Per què? Primer, perquè crec que hem de combatre...

El Sr. PRESIDENT : Prego a la Cambra que es mantingui en silenci.

El Sr. SESMILO : Gràcies, senyor President. Crec que, en primer lloc, la Cambra hauria d'estar amatent a intentar evitar el greu precedent que això representa.

L'Estat fóra convenient que ens trobés com una força unida que rebutja l'arbitrarietat i la discriminació. No hi ha cap raó —ho repeteixo—, fins ara no se'ns ha donat cap raó que justifiqui aquest bloqueig dels programes de la Generalitat.

En segon lloc, perquè també fóra convenient que amb la nostra actitud no desnaturalitzéssim el proper debat de pressupostos. Estic convençut —perquè ja és tradicional en aquesta Cambra—, que en el pressupost corresponent a la Conselleria de Treball, tots els grups parlamentaris de l'oposició presentaran la seva corresponent esmena a la totalitat —cosa a la qual tenen perfecte dret i que, en principi, no hi tenim res a dir. Però, evidentment, s'ha de ser congruent. S'ha de ser congruent, i quan es presenten aquestes esmenes a la totalitat i moltes vegades s'argumenten dient: «és que no és un pressupost que combati eficaçment l'atur» penséssim quina ha estat la nostra actitud en el moment de reclamar uns fons europeus que provenen, bàsicament, de l'impost de l'IVA que paguem tots els catalans i que, d'alguna manera o altra, haurien de venir directament a la Generalitat. Pensem que en el Pressupost que s'ha presentat a la Cambra, hi ha una partida perquè els programes elaborats per acollir-se al Fons Social Europeu, ses senyories saben —o deuen saber—, que el 50% és finançat per la Comunitat, i l'altre 50% ha de ser finançat per l'organisme que presenta el programa. Doncs bé, aquests pressupostos, ja em consten, que un cop sabut, doncs, que no es presentaven tots els programes a la comissió, han hagut de ser reduïts, amb la qual cosa el Govern de la Generalitat no podrà invertir en la part que li correspon, i els altres organismes, ajuntaments, etcètera, que s'havien prestat a col·laborar amb aquests progra-

mes, diguem-ne, el nostre pressupost es veurà disminuït en aquestes aportacions gràcies a aquesta davallada en els programes. I no val a dir que possiblement l'INEM, amb els seus programes, tornarà a col·laborar amb aquests ajuntaments, etcètera, perquè aquí estem tractant una qüestió —si se'm permet l'expressió— de sobirania política; és a dir, volem que el Govern autònom, que el Govern de la Generalitat tingui una política autònoma contra l'atur, o realment ha de ser una política subsidiària? Nosaltres, com que creiem que, a més a més, de col·laborar en el disseny global de la política de la lluita contra l'atur en el conjunt de l'Estat, nosaltres creiem que el nostre Govern té dret a tenir una política autònoma, en la qüestió de la lluita contra l'atur, i l'actitud que ens presenta el Govern, amb aquestes actuacions, ens ho impedeix.

Per tant, senyores i senyors diputats, crec que en un acte de responsabilitat política, de forma unànime, la Cambra, vist que no hi ha cap esmena que pogués amorosir o que pogués aportar nous criteris, hauria de votar la nostra Moció. I amb aquest desig els encoratjo que ho facin.

Moltes gràcies, senyor President; gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT : Bé, ara la Presidència donarà la paraula, per l'ordre reglamentari, als Grups parlamentaris que vulguin intervenir. El Grup Mixt, vol intervenir?

El Grup d'Esquerra Republicana? Tampoc.

El Grup del Partit Socialista Unificat de Catalunya vol intervenir? L'Illustre Diputat senyor Lucchetti té la paraula.

El Sr. LUCCHETTI : Senyor President; senyores diputades, senyors diputats, el nostre Grup, que té presentada sobre aquest tema una interpellació que ja vam presentar fa temps i es va haver de tornar a presentar —si no, potser les hauríem pogut veure al mateix temps—, i que té presentada també, a través del seu Grup parlamentari al Parlament espanyol, una pregunta al Congrés dels Diputats sobre aquest mateix tema, creu que aquest és un tema molt important, que convé que aquí en parlem, que ja en va parlar amb el Conseller de Treball en un determinat moment i que creu que, per part de la Conselleria de Treball i que per part del Consell Executiu no hi ha hagut, al nostre entendre, prou decisió a l'hora d'abordar aquest problema. No ens sembla que sigui bo, tot i que diria com deia el senyor Sesmió respecte a les esmenes a la totalitat, doncs, també ho suportarem, que no és bo que el Parlament hagi d'instar el Consell Executiu a fer allò que nosaltres pensem que ha de fer. I aquest és un tema que ens sembla molt important i a nosaltres ens estranya —i efectivament el senyor Sesmió s'hi referia— que en els pressupostos de la Generalitat d'enguany no hi hagi una partida amb una suficient dotació per correspondre el 50% que, des del punt de vista del Fons Social Europeu, s'ha d'aportar per aconseguir aquestes subvencions.

I això ens ha fet pensar quina havia de ser la nostra actitud en el moment d'aquesta votació, i, fins i tot, he anunciat en algun Grup que nosaltres ens abstindríem, però ara diré que no ens abstindrem. I no ens abstindrem perquè pensem que hi ha un tema darrere de tot això, hi ha un tema que és el tema de si des d'aquí a Catalunya nosaltres podem reclamar instruments per incidir en el tema de la política econòmica, per incidir en el tema de la política d'ocupació —i aquest és tema de fons, per a nosaltres. Aquí podríem discutir, en aquest tema concret, si aquesta partida en els pressupostos hi és o no hi és, si en l'acord

de la Comissió Mixta ja es va avisar que això no s'hi posaria o que s'hi posaria, però nosaltres no podem ser inconseqüents, hem d'exigir que es traspassi l'Instituto Nacional de Empleo, l'Institut Nacional d'Ocupació, no podem ser inconseqüents i, aleshores, quedar-nos molt tranquils quan, d'una banda es retalla aquest acord de la Generalitat en la Comissió Mixta i del Ministeri de Treball i, en canvi, es diu, no us amoïneu, que això ja ho rebreu a través de l'INEM. Perquè l'INEM, hauria de ser ja, l'INEM aquí, hauria d'estar ja regit o gestionat, com a mínim, per la Generalitat de Catalunya. És per això que el nostre principi d'abstenció davant d'un tema que nosaltres volíem esperar al febrer a veure què passaria quan arribés la nostra interpellació, i el temps potser ens hauria acabat de donar més claredat sobre aquest tema i el fet de no haver presentat cap esmena també anava en aquest sentit d'esperar, nosaltres, de totes maneres, no ens abstindrem i anunciem que votarem favorablement aquesta Moció.

(El M. H. Sr. President s'absenta del Saló de Sessions i l'I. Sr. Vice-president Primer el substitueix en la direcció del debat.)

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Gràcies, Illustre senyor Diputat. Per posicionar-se, en nom del Grup Popular, té la paraula l'Illustre Diputat senyor Joan Esteve i Oriol.

El Sr. ESTEVE I ORIOL : Molt Honorable President, senyores i senyors diputats. Que quedi clara la nostra preocupació, la preocupació del nostre Grup per tot allò que fa al tema de dret comunitari i a la relació i la manera d'enllaçar la Comunitat Econòmica Europea amb les comunitats europees i les comunitats autònomes. Cal dir que aquesta voluntat europeista ha preocupat des de l'òptica a la vegada autonomista va fer que el nostre Grup presentés, crec, el nombre més important d'esmenes a la Llei 4 d'enguany, la Llei d'Adequació de les Lleis catalanes al Dret Comunitari i que la gran majoria d'elles van ésser acceptades. Però, és que a part d'aquesta voluntat del Grup no podem oblidar que, precisament, el nostre Grup —per boca d'aquest Diputat que els està parlant, i crec que era la meua estrena parlamentària, ara fa un any— vam ésser el primer Grup que va plantejar el tema de com es podia articular l'entrada a les comunitats europees amb l'Espanya de les autonomies. Recordin la contesta del llavors Conseller, senyor Alavedra, en el tema de l'esborrany de conveni del qual no hem sabut res més.

Dit això, hem de dir que malauradament no podem subscriure la Moció del Grup de Convergència i Unió, i no pas per no ser inconseqüents, nosaltres som persones que, evidentment, estem reclamant el traspàs ja d'una bona vegada per totes de l'INEM a Catalunya, però som respectuosos també amb la legalitat establerta i hem de dir que una cosa és el desideratum i una altra la realitat política jurídica de la qual hem de partir.

I dic això, perquè en aquest moment encara l'INEM no el tenim administrat des de casa nostra, malgrat que l'altre dia, rellegant el *Diari de Sessions*, veia que el President Pujol, en aquell debat que obligatòriament ens ve a donar aquí al començament de curs, ens estava dient que bé, el tema de l'INEM aviat està parlat amb Madrid, demanar i dir-nos que no tot seguit són trenta segons i s'ha esgotat el tema.

Dir que, en canvi, fa pocs dies sortosament hem sortit a la premsa que sembla que, si més no, la gestió pot ser que estigui traspassada, dintre de poc temps, i benvingut sigui. Però dit

això, hem de partir de la realitat, com deia abans, política, jurídica que avui ens envolta. I nosaltres, senyors de la majoria, no podem donar suport a la seva moció distingint en aquest respecte el punt primer i el punt segon de la Moció.

En el punt primer, nosaltres no hi estem d'acord per raons —i permetin-me la deformació professional—, per raons de forma i per raons de fons. Per raons de forma, perquè vostès ens diuen que el Parlament constata una actuació del Govern central, del Govern de Madrid, com alguns diuen, i el constaten fent un judici de valor, fent una connotació negativa, és a dir, un retret. I nosaltres hem de dir, amb tot el respecte a la Mesa, que aquesta Moció no és procedimentalment la via parlamentària adequada. Per què? Perquè l'article 123 estableix la possibilitat, el dret i —jo li diria al senyor Sesmió— el deure, almenys dels Diputats de l'oposició, de formular interpellacions al nostre Consell Executiu, al Govern català sobre els seus propòsits de capteniment, sobre els propis propòsits de capteniment, fins i tot en problemes relacionats amb l'Administració central de l'Estat, per què no? I, en relació amb això, el 125 del Reglament de la Cambra permet que una interpellació menii a una moció, amb un fil conductor directe i tan així sempre relacionat amb el Govern català que diu que: «mai no podrà —això— desembocar en una moció de censura del nostre propi Govern.» Ergo, si nosaltres no podem per la via, primer, de la interpellació i després de la Moció anar a un retret o a una situació, anar a una moció de censura del nostre propi Govern, com vostès volen pretendre que la Cambra autonòmica catalana faci un judici de Moció de censura —si volen vostès encoberta— aquell Govern que no és el destinatari de la nostra actuació política ni legislativa.

I això, tinc l'autoritat moral de dir-ho jo perquè, precisament, sóc del Grup Popular i no sóc del Grup Socialista. Dit això, respecte a la forma, crec que caldria (*Remor de veus.*) que analitzéssim el tema de fons d'aquest punt primer. Vostès, aquí, afirmen —i afirmen i pot ser cert— que, en definitiva, aquí, el Govern central ha comès una arbitrarietat i un incompliment del conveni del 23 de gener d'enguany signat entre el Ministeri i la Conselleria. Jo no dic que no ni dic que sí, el que passa és que vostès ens estan demanant un acte de fe i que signem un xec en blanc, i nosaltres diem que potser sí, potser no, però aquest qualificatiu d'arbitrarietat ens l'han de demostrar vostès perquè la innocència, en principi, se suposa. I a mi em sembla que això és normal i és lògic quan, després d'una sessió informativa amb la Comissió de Política Social, a la qual fins al moment el Conseller de Treball no s'hi ha adreçat pas, i amb dades constatables per després, pels altres grups, nosaltres hauríem pogut palesar i hauríem pogut arribar al convenciment que realment érem davant d'una arbitrarietat i d'un incompliment. Mentre no se'ns demostrï això, vostès estan demanant que el Parlament de Catalunya signi un xec en blanc i, evidentment, ho poden aconseguir perquè són majoria, però no diguin que signem el xec aquells que el compte corrent dels nostres escons és molt més limitat que no pas el dels seus.

Amb això estic dient, senyors que el nostre Grup votarà en contra d'aquest punt primer de la Moció de vostès, d'aquesta Moció fabricada —i permetin-me la llicència—, entre cometes, «fabricada» pel Grup de la majoria per arribar a un resultat que, evidentment, tots sabem ja de bell antuvi.

Quant al punt segon: no volem entrar en el fons, perquè no

som ni Govern ni oposició. Evidentment, senyor Sesmió. Nosaltres estem en contra —no som Govern, entengui's, aquí, ni som oposició aquí. (*Rialles.*) Nosaltres, evidentment, senyor Sesmió...

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Silenci, si us plau.

El Sr. ESTEVE I ORIOL: Precisaré més, em pensava que m'havia explicat prou, no som la major oposició. (*Rialles.*)

Senyor Sesmió, certament que estem en contra de la política d'atur, de vostès, i tenim ja redactada la corresponent esmena a la totalitat, naturalment, però precisament nosaltres la podem fer amb la independència de criteri i llibertat de criteri que ja abans he esmentat. I la farem, no solament perquè és un dret —i és una obligació—, i no és que ho puguem fer en principi, ho farem en principi i al final, malgrat que, potser, el final no sigui, evidentment, tan sortós com voldríem. I li haig de dir, així de passada que, evidentment, ja hi ha una partida pressupostària. Aquí m'ha semblat que es deia que no hi havia partida pressupostària. Sí, hi ha la partida pressupostària prevista, entre parèntesis, Fons Social Europeu i amb l'articulat ampliable. Nosaltres estariem, hauríem estat disposats a acceptar i a subscriure la segona part, perquè entenem que tot allò que sigui crear llocs de treball a casa nostra, per incrementar els fons, al marge de qui és el qui, oficialment, els ha de presentar davant de les Comunitats Europees, això és bo. I, per tant, instar qualsevol acció necessària, creiem que és bo i és positiu, però, és que novament se li ha escapat, deliberadament o indeliberadament la ploma a l'autor de la moció quan novament es parla d'arbitrarietat, i això fa que per a nosaltres no sigui subscribible al cent per cent, evidentment, aquesta segona part i que quant a aquest segon punt, com ja he avançat i des d'aquí demano ja a la Mesa la corresponent votació separada en aquest segon punt, perquè per emprar aquest mot per segona vegada, nosaltres ens abstindrem.

Senyor President, senyores i senyors diputats, moltes gràcies.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Gràcies, Il·lustre senyor Diputat. En nom del Grup Socialista té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Guitart.

El Sr. GUITART I DOMÈNECH: Moltes gràcies, Molt Honorable senyor President. Senyores i senyors diputats, el nostre Grup no votarà cap dels dos punts de la Moció per diverses raons. La primera i més important és perquè el contingut d'aquesta Moció no és veritat, i la segona raó seria perquè aquesta Moció, jo diria que és una Moció gairebé temerària, que tendeix a la demagògia i que està mancada del mínim, del mínim rigor tècnic, senyores i senyors diputats. No crec que cap diputat d'aquesta Cambra ni cap diputada d'aquesta Cambra estigui en disposició de discutir la sobirania d'acció del Govern de la Generalitat de Catalunya, en cap moment; el que sí que estem en condicions de discutir —i discutim nosaltres i per això no votem aquesta Moció— és el mal ús que el Govern pot fer de la sobirania del poble de Catalunya.

Vostès sabran, senyores i senyors diputats, que el Fons Social Europeu té unes determinades normes per les quals qui s'hi vulgui acollir s'ha de regir. Sabran que existeix el que se'n diu el PIFP, Pla de Formació i Inserció Professional, que és un pla nacional que financia totes les activitats de formació i d'inserció professional. Quan el Consell Executiu va elaborar aquestes cent setze propostes perquè se celebrassin a Brus-

selles i fossin finançades pel Fons Social Europeu, des del Govern central, i en la mateixa reunió de la Comissió Mixta celebrada a Catalunya se'ls va advertir que quaranta-quatre d'aquests projectes corresponien al PIFP i que, o bé presentaven programes complementaris que així haurien pogut ser subvencionats, o bé, aquests programes, que eren idèntics, quedarien subsumits en el Pla d'Inserció i Formació Professional, amb la qual cosa, quan el Govern de la Generalitat no ha fet això, no ha fet plans d'acció complementaris com han fet la resta de les comunitats autònomes, realment Catalunya, per culpa del Consell Executiu, es quedarà amb menys diners del Fons Social Europeu. Però no menys diners dels previstos, perquè s'havia previst una quantitat determinada de diners i arribarà exactament la mateixa quantitat, és a dir, tots els projectes han estat aprovats, el que passa és que no han estat aprovats via Consell Executiu, sinó via Pla d'Inserció i Formació Professional, tal com estableixen les normes. Si el Govern de la Generalitat hagués tingut la gosadia, hagués tingut l'habilitat de fer plans alternatius i plans complementaris, a més a més del que rebrà Catalunya, que rebrà tots els plans previstos —i no enganyem ningú, senyores i senyors diputats, tothom rebrà els plans que hi havia previstos; cap ajuntament no es quedarà sense aquest pla, sense aquesta subvenció—, si a més a més el Govern ho hagués fet bé tindríem tots els diners que hagués estat capaç d'establir i de demanar, amb programes alternatius, cosa que no ha fet el Govern de la Generalitat. I si més no —i ja ho han dit altres diputats que han fet ús de la paraula en aquest mateix debat. Vostès saben molt bé que el Fons Social Europeu financia el 50% de l'import d'un programa, és a dir, sobre un programa que val cent, el Fons Social Europeu en financia 50 i l'organisme actuant, l'Administració que sollicita aquell finançament, ha de pagar l'altra 50%. Què vol dir, senyores diputades i senyors diputats? Que si el Govern de la Generalitat demanava una subvenció de 10.000 milions de pessetes, en el Pressupost d'enguany hi havia d'haver una partida de 5.000 milions de pessetes, i que no se'ns digui que no hi ha aquesta partida perquè ens han negat uns pretesos programes, que no s'han negat, perquè, entre altres coses, ja l'any passat va desaparèixer el Programa d'Ocupació Comunitària, i aquest any encara es minva la dotació del servei 06, que és de foment a l'ocupació, del qual tindrem ocasió de parlar quan debatem els pressupostos. No tenim cap credibilitat moral, senyors del Consell Executiu, per fer el discurs que estem fent en aquests moments, i jo crec que vostès en aprovar —perquè tindran majoria suficient— aquesta Moció, estan induint a la confusió el poble de Catalunya, perquè vostès saben que això és veritat, perquè vostès van signar aquesta acta, en la qual reconeixien que aquests programes es financiarien amb càrrec al Pla d'Inserció i Formació Professional, que dit, d'altra banda, serà gestionat a Catalunya per dues administracions: l'INEM, per una banda, i l'Administració de la Generalitat, per una altra, sobre la base del conveni de col·laboració que es va signar el gener de l'any 86.

Per tant, senyores i senyors diputats, nosaltres no podem votar seriosament, no podem votar, en rigor, afirmativament els punts d'aquesta Moció, pel que he dit, que són incerts, i jo crec que el Consell Executiu sap que són incerts perquè és obvi que són incerts, i si no ho sabés, seria molt més gran perquè seria un nivell d'incompetència digne de figurar en el *Guinness*

de 1986.

Moltes gràcies.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Moltes gràcies, Il·lustre senyor Diputat. Sotmetrem, per tant, a la consideració dels il·lustres senyors diputats aquesta Moció, votant separatament el punt primer i el punt segon, tal com ha demanat el Grup Popular.

Punt primer de la Moció. Els diputats que hi estiguin a favor, es posin drets, si us plau.

Diputats que hi estiguin en contra?

Diputats que s'abstinguin?

Aquest primer punt de la Moció ha estat aprovat per 63 vots a favor, 35 en contra i cap abstenció.

Els diputats que estiguin a favor del segon punt de la Moció, es posin drets, si us plau.

Diputats que hi estiguin en contra?

Diputats que s'abstinguin?

Aquest segon punt de la Moció ha estat aprovat per 63 vots a favor, 28 en contra i 7 abstencions.

**Moció subsegüent a la interpellació
al Consell Executiu sobre el compliment de
la Resolució 49/II del Parlament de Catalunya,
sobre l'Educació Física en els Centres
Públics d'EGB**

Passem, ja, al darrer punt de l'ordre del dia del Ple d'avui, que és la Moció subsegüent a interpellació, que formula l'Il·lustre Diputat senyor Josep Curto, sobre l'Educació Física als centres públics. Tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor Josep Curto.

El Sr. CURTO: Senyor President, senyores i senyors diputats, per mitjà d'esta acció parlamentària que presenta lo Grup Popular se pretén que els xiquets en edat escolar tinguin un professor qualificat d'Educació Física per al foment i la pràctica de l'esport com a element indispensable per a la formació integral de la persona.

Pàgina 78 del pressupost per a programes del 1986, volum primer, Departament de Presidència, llegeixo literalment: «Ensenyament i pràctica de l'activitat físico-esportiva amb caràcter obligatori en els centres docents, públics i privats, als nivells de pre-escolar, Educació General Bàsica, Batxillerat Unificat Polivalent i Formació Professional, de manera que tota la població escolar rebi educació físico-esportiva. Aquesta actuació correspon al Departament d'Ensenyament, amb l'assessorament tècnic esportiu de la Direcció General de l'Esport.»

Això és lo que ens diuen l'any 86, referent a l'esport escolar —naturalment entre altres coses—, d'acord amb els criteris del Govern de la Generalitat, i és evident, senyores i senyors diputats, que este diputat, amb la finalitat de documentar esta Moció, pot fer referència als principis que inspiraven la interpellació substanciada en el passat Ple, i de la qual esta Moció és conseqüència directa, però tot i assumir que la forma seria i és perfectament vàlida, en lo fons em semblaria una actitud reiterativa, i em semblaria també una falta d'imaginació i de recursos que superarien a la que en este sentit després em referiré.

La tàctica habitual que utilitzen alguns membres del Consell Executiu, excellentment copiada per altres diputats, sobre la

manifestació típica des d'esta mateixa tribuna de «vostè, senyor Diputat, ha confós los termes», avui no la podran emprar i no seria vàlida en este tema, perquè els fets són los que són, perquè cap centre d'ensenyament general bàsic de Catalunya disposa de professor d'Educació Física i, per consegüent, lo problema que tots compartim i del que d'alguna manera tots som responsables, ara tenim l'oportunitat de donar-li solució adequada.

Me costa creure, per una altra part, que la Moció pugui ser desestimada després de la diferència —i no cito discriminació— que entre col·legis existís, per raons de tipus econòmic i per raons de situació familiar i social de cada escolar. No obstant això, preval en mi la sospita fonamentada que els propòsits del Consell Executiu en esta causa, a més d'imprecisos, són mancats de fe i de convenciment. I esta no és una afirmació gratuïta i sense cap fonament. Aquell optimiste o aquella esperança que es va derivar de la lectura del programa de 1986, del Departament de Presidència, que parlava de l'esport als col·legis amb caràcter obligatori, aquell optimisme, deia, queda immediatament anuflat quan observo que a la pàgina 42 del programa del 1987 és, ni més ni menys, que una fotocòpia del foli 78 de l'any anterior.

Senyores i senyors diputats, en l'equilibri, en la moderació i en la serenitat que comporten estes ocasions, lamento manifestar que esta és una manera pobra i impròpia de presentar programes al nivell que ens trobem, al nivell del Parlament de Catalunya, i, de fet, tinguin tots la completa seguretat que si de mi depenguessin los responsables tècnics i los responsables polítics objecte d'esta intemporal imaginació, los torrons d'enguany probablement se'ls menjarien emparats en lo subsidi d'atur (*Rialles*.) La pauta marcada pel Departament d'Ensenyament en relació amb l'educació física als centres d'ensenyament general bàsic de Catalunya no ve aplicada precisament per la protecció d'este principi fonamental de la vida escolar. Ha passat que d'any en any s'ha caigut en lo costum inveterat que suposa la rutina, i sense perjudici d'altres implicacions que diputats més pròxims que jo en aquest gènere de matèries sabran aportar com a complement d'esta iniciativa, lo Grup Popular sotmet a la consideració de la Cambra la següent Moció, que diu així : «El Parlament de Catalunya insta el Consell Executiu que, a partir del primer de gener de 1987, habiliti els mitjans personals i financers per tal d'assegurar que tots els centres públics i privats d'ensenyament general bàsic de Catalunya siguin progressivament proveïts d'un professor qualificat d'educació física.»

Moltes gràcies, senyor President, senyores i senyors diputats.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Gràcies, Il·lustre senyor Diputat. Per presentar la seva esmena, en nom del Grup Socialista té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Daniel Terradellas.

El Sr. TERRADELLAS : Senyor President, senyores i senyors diputats, costarà, evidentment, no repetir els debats que ja hem fet en aquest Parlament sobre aquest tema, i que se n'ha parlat perquè hi ha un fet evident, i és una queixa generalitzada que hi ha un dèficit en l'ensenyament de l'educació física i en l'ensenyament de l'educació esportiva en els centres docents de Catalunya.

D'aquí va néixer la Proposició no de Llei del Grup Popular,

debatuda en la Comissió de Cultura del dia 19 de setembre del 85, que vull recordar que llavors el text proposat pel Grup Popular deia el següent : «El Parlament de Catalunya insta el Consell Executiu a habilitar, abans del 31 de desembre del 86, els mitjans personals i financers per tal d'assegurar que tots els centres públics d'EGB de Catalunya disposin d'un professor d'educació física.»

Aquest text va estar esmenat, jo crec que amb una gran dosi de bona fe pel Grup Popular, per una esmena convergent, del Grup de Convergència i Unió, que derivava el tema cap al fet que el Consell Executiu presenti un informe sobre els recursos i personal materials que serien necessaris per tal d'assegurar que tots els centres d'EGB de Catalunya puguin disposar d'un professor qualificat d'educació física.

Per tant, es tractava, com afirmo, d'un gest segurament de bona voluntat, jo diria fins a cert punt d'ingenuïtat, en pensar que fins i tot això compliria el Consell Executiu.

El *Butlletí Oficial del Parlament de Catalunya*, el número 104, del 4 de desembre, publica dues pàgines i mitja d'un text que, segurament, a criteri de la Conselleria —el Conseller va dir que sí, que servia per a això— compleix el mandat parlamentari de la Proposició no de Llei. Jo convido les senyores i els senyors diputats a llegir-lo, i veuran si una cosa lliga amb l'altra.

En l'últim Ple vàrem escoltar amb atenció el debat entre el senyor Curto i el senyor Conseller d'Ensenyament sobre els dos temes : el compliment formal del mandat parlamentari, i també el tema de fons de la qüestió, i és que persisteix, senyores i senyors diputats, el dèficit en l'ensenyament de l'educació física i esportiva en els centres escolars de Catalunya.

De totes maneres, vull recordar que ja el maig del 1983 —ja fa anys— el Grup Socialista varen portar en aquesta Cambra una moció, defensada per aquest Diputat, que deia : «El Parlament de Catalunya insta el Consell Executiu a presentar al Parlament en un termini de tres mesos, per tal que sigui debatut i aprovat, un pla d'actuacions a Catalunya, a fi d'aconseguir allò que diu la Llei General de Cultura Física i l'Esport en el seu article sisè, que obliga l'ensenyament de l'educació física en els nivells pre-escolar, EGB, Batxillerat, Formació Professional, i Educació Física. En aquells moments no es va aconseguir la majoria necessària perquè prosperés aquesta Moció, i, per tant, ja endevinàvem els resultats.

Per tant, senyores i senyors diputats, aquest tema l'hem debatut moltes vegades, i persisteix el problema. I persisteix, senzillament, perquè el Consell Executiu continua tractant aquest tema, com s'ha dit moltes vegades, com la «maria» de les matèries docents, i per això, al nostre entendre, té tota lògica que en els debats de pressupostos —i ara mateix— alguns grups insistim en la necessitat de disposar de recursos econòmics que ens permetin, per un costat, preparar el professorat d'educació per a l'ensenyament de l'educació física, recursos econòmics per al manteniment d'aquest professorat en la seva tasca docent, i, evidentment, també de dotar-los de mitjans materials per a la seva tasca.

La resposta fins ara ja l'hem anat veient, i això, es pinta com es vulgui, al nostre entendre és que no hi ha voluntat política per part del Consell Executiu.

Amb la Moció que ha presentat el Grup Popular nosaltres hi estem bàsicament d'acord, i les esmenes que proposem el que intenten és seguir en aquesta línia positiva de millorar la volun-

tat final del mandat que pugui fer aquest Ple al Consell Executiu.

Proposem, per un costat, que es formulï adequadament el tipus de centres docents on la Generalitat ha d'incidir, que, al nostre entendre, són els centres públics o privats concertats, en definitiva —i ho concretem— en aquells centres mantinguts amb fons públics.

Per altre costat, puntualitzem que difícilment és assequible, i fins i tot aconsellable, incidir només a proveir de professors per a l'ensenyament de l'educació física i l'esport. En alguns casos, com saben les senyores i els senyors diputats, sobretot en els més petits, en els més menuts, és més adient que sigui el mateix mestre que dintre d'un concepte global d'educació els ensenyi també aquesta faceta cultural.

Proposem, per tant, ampliar que, juntament amb l'educació física, es fomenti també l'educació esportiva adequada a l'edat, engrescant els escolars a descobrir i a gaudir dels valors positius d'una pràctica esportiva. En aquesta tasca nosaltres creiem que no es pot limitar l'actuació de la Direcció General de l'Esport en el que ella anomena l'esport extraescolar, que si bé té alguns avantatges, és cert —i en podem parlar en una altra estona— que també té inconvenients prou preocupants i que s'han discutit en altres institucions.

Per tant, senyores i senyors diputats, com veuen, aquest és un dèficit històric i encara no resolt. Llavors, alguns de vostès es poden preguntar de la nostra insistència en un tema que és una allau de frustracions. La raó, al meu entendre, l'entendran després d'haver sentit com es parlava aquest matí, o què es parlava aquest matí.

Els Jocs Olímpics aconseguits per Barcelona, al nostre entendre, han de canviar el panorama, han de significar un canvi substancial. Aquest esdeveniment ens ha d'interessar políticament, econòmicament, socialment, però també, senyores i senyors diputats, esportivament i culturalment. No s'entendria que l'impuls olímpic no arribés a engrescar els alumnes, els pares, els professors i les institucions en la cultura física i esportiva dels nostres infants i dels nostres joves. És per això que algunes escoles i alguns municipis ja s'han llançat a aquesta tasca, i l'exemple de personalitats polítiques i esportives que donen a conèixer aquesta faceta al conjunt d'escolars, crec que és ben positiva.

Es una pràctica que, al nostre entendre, cal estendre, i que, per a això, òbviament, falten mitjans i voluntat política que depèn, sobretot, del Consell Executiu i dels grups parlamentaris que li donen suport. Ja veuen que la resta de la Cambra els el demana de manera insistent.

Per acabar, senyores i senyors diputats, vull remarcar que la sensibilitat del senyor Curto en aquests temes i la persistència d'altres grups deixa, al meu entendre, les senyores i els senyors diputats del Grup de Convergència i Unió en una situació de majoritaris, però solets en aquesta persistència. Perquè, amb una moció tan lògica —i jo diria tan dolça— com la presentada pel Grup Popular, no entenc, de veritat, no es pot entendre com tenen pretensions, encara, d'esmenar-la, com proposen en el text que se'ns ha lliurat.

És clar que, evidentment, encara hi ha una posició pitjor que no votar-la, i és que ara es faci el gest aquí, de cara a la galeria, i continuar com fins ara. Evidentment, a nosaltres, això tampoc no ens sorprendria, però sí que ho lamentaríem profundament.

Per totes aquestes raons, senyores i senyors diputats, demanem al Grup Popular que accepti la nostra esmena i a la resta de diputats que votin favorablement la Moció.

Moltes gràcies.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies, Illustre senyor Diputat. Per presentar i defensar l'esmena del Grup parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula l'Illustre Diputat senyor Descals.

El Sr. DESCALS : Honorable senyor President, senyores i senyors diputats, com molt bé ha dit l'Illustre Diputat senyor Terradellas, la Proposició inicial del Grup Popular deia que el Parlament de Catalunya «insti el Consell Executiu que abans del 31 de desembre del 86 habiliti els mitjans personals i financers...» Després, hi va haver les esmenes corresponents, que posaven un èmfasi en el fet d'«informi abans del 31 de desembre», i, finalment, veiem que, en la Moció corresponent a la interpellació, es retorna en certa manera a la Proposició d'ara fa un any, i diu que «faci l'habilitació dels mitjans personals i financers progressivament». Abans de continuar, jo voldria establir una diferència ben clara que també, en part, el senyor Terradellas ja l'ha feta, i és que una cosa és l'educació física i l'altra cosa és l'esport escolar. L'educació física forma part del currículum; per tant, forma part d'aquells aspectes que ha de resoldre el claustre de l'escola, i l'esport escolar forma part d'unes activitats extraescolars i que tenen relació amb els consells escolars i els consells comarcals de l'esport.

Bé, l'Honorable senyor Conseller, en la seva resposta, deia més o menys : «Primer : ara fa un any, el decret de plantilles era a punt de sortir, però no ha estat així. Segon : el decret de plantilles és en funció de l'estatut del professorat, que encara no està aprovat. Tercer : des del punt de vista de la legislació, ens hem avançat. Des del 1983, una ordre de la Direcció General d'Ensenyament Universitari regula la formació i el perfeccionament del professorat d'educació física d'EGB, corresponent, doncs, al currículum. I, quart : quan tindrem els diners ja hi haurà mestres preparats.»

O sigui, ens hem anticipat al decret de plantilles mentre esperem pressupostos adequats. He de dir també que els punts 1, 2 i 4, a què m'he referit ara, no depenen directament del Departament, sinó del Govern central.

L'Illustre Diputat senyor Curto, en la seva rèplica, deia : «Es tracta d'un problema de comportament polític». I també deia, tot establint una dicotomia : «El tema és inviable, o no hi ha voluntat de complir-lo.»

L'Honorable senyor Conseller li responia : 1. que «per sobre de les bones voluntats i de les bones intencions, hi ha els aspectes econòmics», i, 2. : «el discurs nostre es mou en plans paral·lels, i els plans paral·lels no es toquen.»

Doncs, bé, el nostre Grup parlamentari voldria que aquests plans paral·lels fossin convergents. (*Rialles i remor de veus.*) Que es toquessin, vaja. I és per això que hem presentat aquesta esmena, que pretén, amb un esperit de comportament polític viable, i amb voluntat de complir-lo, primer : una globalització d'esforços. Segon : la intensificació en la preparació de persones i l'establiment del marc adequat, tot esperant la possibilitat dels motius pressupostaris dels quals l'Honorable Conseller Guitart parlava, i que, segons les meves dades, representen 1.553 professors nous, especialistes, que avui costarien 2.798.633.346 pessetes, i si això ho multipliquéssim per deu,

que seria més o menys el pressupost necessari a nivell estatal, ens donaria aproximadament uns 28.000 milions de pessetes, a nivell estatal, que no són als pressupostos de l'Estat.

L'esmena nostra diu el següent : «El Parlament de Catalunya insta el Consell Executiu que el Departament d'Ensenyament, en col·laboració amb la Direcció General de l'Esport, intensifiqui el programa de formació permanent de professorat d'EGB en educació física i que, en la futura normativa sobre plantilles de centres docents, es contempli aquesta especialitat.»

I, segon : «Que el Departament d'Ensenyament, en col·laboració amb les corporacions locals, estableixi les formes d'aprofitament dels recursos i les instal·lacions esportives, tant escolars com municipals, per tal de millorar els programes d'educació física.» Per tant, la col·laboració de tothom, justament per al tema dels Jocs Olímpics.

El nostre Grup té la impressió que l'esmena proposada és molt raonable, i hem d'anunciar que, en el cas de no ser admesa, ens veuríem en la necessitat de votar en contra de la lletra de la Moció presentada. (*Remor de veus.*) I dic «la lletra», perquè esdevé matèria, o sigui, diners. L'esperit, però, ens agombola. (*Forta remor de veus.*)

Gràcies, senyor President.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Gràcies, Il·lustre senyor Diputat. Per posicionar-se en relació amb la Moció, en representació del Grup d'Esquerra Republicana, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Marçal Casanovas.

El Sr. CASANOVAS : Moltes gràcies, senyor President. Senyories, pugem aquí per posar la nostra disponibilitat de vot, en aquest cas, per a la Moció presentada pel senyor Curto.

Nosaltres no solament voldríem que hi hagués educació física en les escoles; voldríem que també hi pogués haver, per exemple, professors de música i dansa, i també voldríem que hi pogués haver, per exemple, cant coral a les escoles. Això fóra, al nostre entendre, un ideari a assumir en un temps, però, evidentment, tot això requereix diners. I, tristament, aquí se'ns han explicat ara unes xifres, tristament, 2.800 milions —en números rodons— per disposar de professors per fer això abans de final d'any, com diu aquí, diu : «Que s'habilitin els mitjans personals i financers», evidentment, això, nosaltres, sentint-ho molt, en qüestions de finances, preferim tocar de peus en terra, i creiem que no és possible fer-ho.

De tota manera, ens plau dir al Grup Popular que, si s'acceptés l'esmena de Convergència i Unió, nosaltres la votariem favorablement, i la votariem favorablement perquè en el seu primer punt parla que, en la futura normativa sobre plantilles de centres docents, es contempli aquesta especialitat, i, llavors, les coses canviarien, perquè podríem disposar dels diners adequats per poder impartir educació física a totes les escoles.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies, Il·lustre senyor Diputat. En representació del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat, té la paraula el senyor Lucchetti.

El Sr. LUCCHETTI (*de l'escó estant*) : Molt breument. Nosaltres pensem que no hi ha carn sense esperit ni esperit sense carn, i que les dues coses van juntes i, per tant, pensem que cal votar a favor de la Moció que presenta el Grup Popular, perquè pensem que la Moció respon a una cosa molt senzilla, que és el

compliment de la legislació sobre la matèria i, per tant, aquí, per coherència, pensem —i per estar d'acord tant amb la carn com amb l'esperit, tant amb la matèria com amb l'esperit i amb la «teca» també—, nosaltres la votarem a favor.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies, Il·lustre senyor Diputat. El senyor Curto, per indicar si accepta o no les esmenes, té la paraula.

El Sr. CURTO : Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, mentre la Moció del Grup Popular parla de professors qualificats d'educació física, demana uns mitjans personals i financers, estableix un punt de partida i garanteix una provisió progressiva, l'esmena de Convergència i Unió parla d'intensificar un programa, de contemplar una futura normativa i de l'aprofitament de recursos i espais municipals.

Jo vull manifestar a l'Il·lustre Diputat senyor Descals que els dos punts que conformen l'esmena del Grup majoritari serien perfectament assumibles si en est moment l'objecte del debat que tracta el punt 9 de l'ordre del dia no fos la Moció del Grup Popular, amb una història, amb uns fets i amb una finalitat absolutament diferents d'allò que conté l'esmena que vostè ha defensat.

Substituir una redacció original, que concreta un mandat en sentit rigorós, per alguna cosa que, per raó natural, ja s'hauria d'haver fet, no és motiu suficient com per acceptar la seva proposta, tot i assumint lo risc que comporta la nostra decisió.

I li vull manifestar també, en sentit molt cordial, que, si tan important és l'esmena que es pretén introduir, haguessin promogut una iniciativa parlamentària amb lo compromís formal per part del Grup Popular de votar-la favorablement, però mentrestant ja anuncio que, per tal de no desnaturalitzar la nostra Moció tal com està redactada, queda desestimada l'esmena de Convergència i Unió.

I, en relació amb l'esmena del Grup Socialista, de modificació i d'addició, manifestar-li que amb molt de gust la recollim i la lloem, perquè suposa una millora evident del contingut original de la nostra Moció. Quan parlàvem dels centres públics i privats, naturalment, ens referíem a centres subvencionats i, en lo cas d'un professor qualificat, evidentment volíem dir los necessaris professors per cobrir la població escolar d'ensenyança general bàsica de Catalunya. Per consegüent, queda incorporada l'esmena del Grup Socialista, amb el reconeixement anticipat del Grup Popular a tots els grups que després donaran suport a la Moció que interessa.

Moltes gràcies, senyor President, senyores i senyors diputats.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Gràcies, Il·lustre senyor Diputat. Per tant, sotmetrem a la consideració dels senyors diputats l'esmena del Grup Popular, tenint en compte la modificació i l'addició acceptades, corresponents a l'esmena presentada pel Grup Socialista.

Diputats que estiguin a favor de la Moció, que es posin drets.

Diputats que hi estiguin en contra?

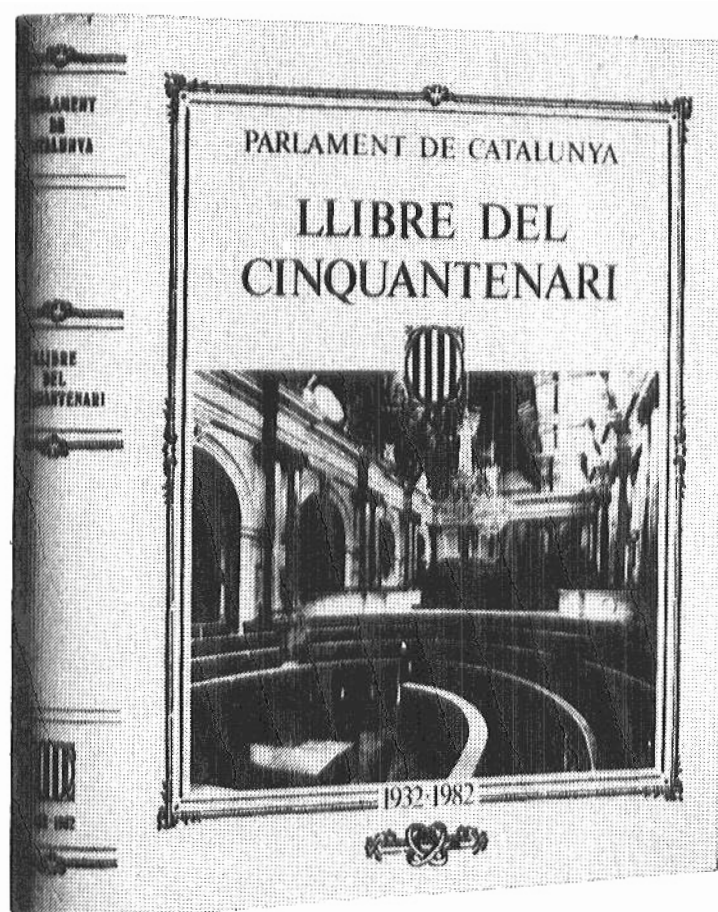
Diputats que desitgin abstenir-se?

Aquesta Moció ha estat rebutjada per 37 vots a favor, 58 en contra i 2 abstencions.

Havent estat ja substanciats tots els punts de l'ordre del dia previstos per al Ple d'avui, s'aixeca la sessió.

(*És un quart de set de la tarda.*)

Parlament de Catalunya
LLIBRE DEL CINQUANTENARI

CONTINGUT

A cura d'Ismael E. Pitarch

Prefaci del M. H. Sr. President del Parlament de Catalunya

Publicacions del Parlament de Catalunya

Barcelona, 1984.

432 pàgines.

ISBN 84-500-9786-X

Preu: 5.000 PTA

Llibre editat en commemoració del cinquantè aniversari de la restauració de la institució parlamentària a Catalunya. Cada capítol conté una extensa part documental (intervencions parlamentàries, lleis aprovades, etc.).

Més de 200 fotografies d'esdeveniments històrics i de l'interior del Palau del Parlament en aquella època. Per primera vegada, la foto i la biografia de cadascun dels 83 Diputats del Parlament elegit el 1932.

El llibre acaba amb la transcripció de diversos parlaments pronunciats en la sessió extraordinària que el Ple tingué el dia 14 de desembre de 1982 per commemorar aquest cinquentenari.

Prefaci del M. H. Sr. President del Parlament de Catalunya

CAPÍTOL I

LES ELECCIONS PER A CONSTITUIR EL PARLAMENT DE CATALUNYA

1. El període provisional de la Generalitat.
2. Les eleccions del 20 de novembre de 1932.
3. El sistema electoral.

CAPÍTOL II

ELS DIPUTATS

1. L'Estatut dels Diputats del Parlament.
2. Vuitanta-tres Diputats.

CAPÍTOL III

LA CONSTITUCIÓ DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

1. La Junta preparatòria.
2. La constitució provisional i la constitució definitiva del Parlament.
3. La durada i la dissolució del Parlament.

CAPÍTOL IV

ELS ÒRGANS DEL PARLAMENT

1. La Presidència i la Mesa del Parlament.
2. La Diputació Permanent.
3. Les Comissions.

CAPÍTOL V

EL FUNCIONAMENT DEL PARLAMENT

1. El Reglament Interior del Parlament.
2. Les sessions i els períodes de sessions.
3. Els quòrums i els sistemes de decisió.
4. Les fraccions o Grups parlamentaris.

CAPÍTOL VI

LA FUNCIÓ LEGISLATIVA

1. Les competències legislatives del Parlament de Catalunya.
2. El procediment legislatiu en el Parlament de Catalunya.
3. L'obra legislativa.
4. Algunes de les lleis més importants del Parlament de Catalunya: l'Estatut Interior de Catalunya, la Llei Municipal de Catalunya, la Llei del Tribunal de Cassació de Catalunya.

CAPÍTOL VII

CREACIÓ, MANTENIMENT I CONTROL DEL GOVERN

1. El president de la Generalitat.
2. La delegació de les funcions executives i el Conseller Primer.
3. El Consell Executiu.
4. La responsabilitat política del President de la Generalitat i del Consell Executiu.

5. La Presidència de Francesc Macià i els governs monocolors de l'Esquerra.

6. La Presidència de Lluís Companys i els governs de coalició.

7. L'existència d'una majoria parlamentària i governamental.

CAPÍTOL VIII

LA SUSPENSIO DEL PARLAMENT

1. Els Fets dels Sis d'Octubre.
2. La Llei de la República del 2 de gener de 1935.
3. La represa de l'activitat del Parlament de Catalunya.

CAPÍTOL IX

EL PARLAMENT DURANT LA GUERRA

1. La voluntat de mantenir un sistema democràtic.
2. Les relacions amb el Govern.

CAPÍTOL X

EL PARLAMENT EN LA MEMÒRIA DELS PROTAGONISTES

1. L'organització de la Justícia i el Tribunal de Cassació de Catalunya. *Josep Andreu i Abelló.*
2. La federació de municipis i la Llei Municipal de Catalunya. *Francesc Arnau i Cortina.*
3. La legislació sobre la cultura. *Xavier Casademunt i Arimany.*
4. La figura del Conseller Primer. *Joan Casanellas i Ibarz.*
5. El Parlament català durant la República. *Antoni Dot i Arxer.*
6. La legislació agrària. *Josep Folch i Folch.*
7. La voluntat d'Antoni Rovira i Virgili i el tacte de Joan Casanovas. *Miquel Guinart i Castellà.*
8. Els Governos de la Catalunya Autònoma. *Carles Pi i Sunyer.*
9. El successor de Francesc Macià. *Joan Saurer i Garcia.*
10. El Parlament i les comarques. *Francesc Viadiu i Vendrell.*
11. La legislació civil. *Gonçal Ivars i Meseguer.*

CAPÍTOL XI

COMMEMORACIÓ DEL CINQUANTENARI DE LA INSTAURACIÓ DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Sessió extraordinària del Ple del Parlament del dia 14 de desembre de 1982. *Intervencions del M. H. Sr. Heribert Barrera, President del Parlament; del M. H. Sr. Jordi Pujol, President de la Generalitat; de l'I. Sr. Anton Cañellas, en nom del G. p. de Centristes; de l'I. Sr. Víctor Torres, en nom del G. p. d'Esquerra Republicana; de l'I. Sr. Rafael Ribó, en nom del G. p. del PSUC; de l'I. Sr. Joan Reventós, en nom del G. Socialista i de l'I. Sr. Josep M. Ainaud, en nom del G. p. de Convergència i Unió. Lectura de la proposta de declaració del Parlament, amb motiu d'aquesta commemoració, a càrrec de l'I. Sr. Josep Andreu i Abelló.*

TAULA D'ABREVIATURES
BIBLIOGRAFIA

AVÍS ALS SUBSCRIPTORS

Es recorda als subscriptors que el període de subscripció actual fineix el dia 31 de desembre i que per a continuar rebent les publicacions cal que la subscripció hagi estat renovada abans del pròxim període parlamentari, el 31 de gener de 1987.

Els preus de subscripció de les publicacions oficials del Parlament de Catalunya a partir del pròxim període són els següents :

— Subscripció al <i>Butlletí Oficial del Parlament de Catalunya</i>	4.400 pessetes
— Subscripció al <i>Diari de Sessions del Parlament de Catalunya</i>	4.400 pessetes
— Subscripció conjunta al <i>Butlletí</i> i al <i>Diari</i>	8.400 pessetes

Servei de Publicacions del Parlament de Catalunya

CONDICIONS PER A LA SUBSCRIPCIÓ

- 1.— La subscripció és anual, per anys naturals. El període de subscripció fineix, doncs, el 31 de desembre de cada any. Les altes produïdes durant el curs de l'any es comptaran, als efectes de cobrament, des de la primera setmana de cada trimestre natural, sigui quina sigui la data de subscripció dins aquest trimestre.
- 2.— La tramesa regular dels exemplars de subscripció començarà en rebre's l'import corresponent i la butlleta de subscripció degudament emplenada.
- 3.— El subscriptor que no renovi la subscripció abans del venciment serà donat de baixa; tan bon punt es rebrà l'import de la renovació es reprendrà la tramesa del Diari, però sense dret als exemplars no rebuts.
- 4.— L'Administració del Diari pot modificar en qualsevol moment el preu de subscripció, el qual tindrà efectes, per als subscriptors ja donats d'alta, a partir de la primera renovació de subscripció.

BUTLLETA DE SUBSCRIPCIÓ

Nom

carrer núm.

telèfon població

districte postal

☐ DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

desitja subscriure's a

☐ { DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA i al
BUTLLETÍ OFICIAL DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

(subscripció conjunta)

d'acord amb les condicions impreses adjuntes, a partir del dia de de
fins al 31 de desembre de 198

Amb aquesta finalitat, i amb data de de 198 envia

per (gir / taló al portador) núm. la quantitat de pessetes

..... de de 198

Signatura

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA, Palau del Parlament,
Parc de la Ciutadella, Barcelona-3